

Din jurisprudența recentă în materia organizării judecătorești și a statutului magistraților

1. La încetarea activității la Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, procurorul revine, chiar și peste schemă, la parchetul de la care provine, iar în situația în care acesta solicită continuarea activității la un alt parchet, unde are dreptul să funcționeze potrivit legii, cererea se analizează similar cererilor de transfer, ținându-se seama de necesitățile de personal, volumul de activitate, precum și avizul parchetului la care se solicită continuarea activității.

(Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția de contencios administrativ și fiscal, decizia nr. 63 din 15 ianuarie 2015, dosar nr. 2548/1/2014)

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

I. Circumstanțele cauzei

1. Obiectul cererii

Prin cererea adresată Consiliului Superior al Magistraturii, domnul B., procuror cu grad profesional corespunzător Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție la Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Serviciul Teritorial București, a solicitat desființarea Hotărârii nr.399/17.09.2013 a Secției pentru procurori și, totodată, să se dispună încetarea activității sale în cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și continuarea activității la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

2. Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii

Prin Hotărârea nr.365 din 19 martie 2014, Plenul Consiliului Superior al

Magistraturii a respins contestația formulată de domnul B., procuror cu grad profesional corespunzător Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție la Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Serviciul Teritorial București împotriva Hotărârii Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii nr.399/ 17.09.2013.

Pentru a pronunța această soluție, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a reținut, în esență, următoarele:

Prin Hotărârea nr.399 din 17 septembrie 2013 a Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii s-a respins cererea formulată de domnul B., procuror cu grad profesional corespunzător Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, de încetare a activității în cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism - Serviciul Teritorial București și de continuare a activității la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

În motivarea hotărârii, Secția pentru procurori a avut în vedere dispozițiile art.75 alin.(11) din Legea nr.304/2004

privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și practica constantă a Consiliului în aplicarea acestor dispoziții, în sensul că, la încetarea activității la Direcția de Investigare a Infrațiuunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, procurorul revine la parchetul de unde provine sau la alt parchet unde are dreptul să funcționeze. În situația în care magistratul dorește să-și continue activitatea la o unitate de parchet diferită de cea de la care provine, cererea se analizează ținându-se seama de necesitățile de personal, volumul de activitate, avizul parchetului la care se solicită continuarea activității. Totodată, a avut în vedere avizul nefavorabil al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Plenul a apreciat că este neîntemeiată contestația petentului formulată împotriva Hotărârii nr.399 din 17 septembrie 2013, reținând că prin Hotărârile nr.104/08.02.2006 și nr.42/17.01.2008 ale Plenului Consiliului Superior al Magistraturii s-a dispus, succesiv, promovarea prin concurs a domnului procuror B., la Parchetul de pe lângă Tribunalul București și la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București.

De asemenea, prin Hotărârea nr.605/26.06.2008, Plenul a dispus punerea în executare a Deciziei nr.1287/2008 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal, în sensul de a se recunoaște domnului B. gradul profesional corespunzător Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a reținut că în aplicarea dispozițiilor art.75 alin.(11) din Legea nr.304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și art.1341 alin.(3) din aceeași lege, practica Secției pentru procurori este

constantă, în sensul că, la încetarea activității la Direcția de Investigare a Infrațiuunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, procurorul revine, chiar și peste schemă, la parchetul de la care provine, iar în situația în care procurorul solicită continuarea activității la un alt parchet, unde are dreptul să funcționeze potrivit legii, cererea se analizează similar cererilor de transfer, ținându-se seama de necesitățile de personal, volumul de activitate, precum și avizul parchetului la care se solicită continuarea activității.

Plenul a apreciat astfel că susținerea domnului procuror B., potrivit căreia ar avea dreptul de continuare a activității la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție doar pe considerentul gradului profesional corespunzător, fără ca cererea să fie analizată similar cererilor de transfer, este nefondată, având în vedere că acesta nu a solicitat revenirea la parchetul de unde provine, respectiv Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București. În fine, a apreciat că nu poate fi primit nici argumentul potrivit căruia hotărârea contestată este în contradicție cu practica invocată de petent, întrucât în cazurile analizate prin acele hotărâri s-au avut în vedere avizul favorabil al conducerii Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

3. Calea de atac exercitată

Împotriva Hotărârii Plenului CSM nr.365/19.03.2014, în temeiul art.29 alin.5-9 din Legea nr.317/2004 B. a formulat contestație, arătând că în mod greșit s-a reținut că cererea de încetare a activității la DIICOT – Serviciul teritorial București și continuarea activității la Parchetul de pe lângă Înalta Curte are natura juridică a unei cereri de transfer, deoarece legiuitorul a urmărit să reglementeze și alte cereri nenumite, nu doar instituția transferului.

În cuprinsul Regulamentului privind transferul și detașarea judecătorilor și procurorilor, nu există precizări suplimentare privitoare la cererea întemeiată pe dispozițiile art.75 alin.(11) din Legea nr.303/2004, creându-se o situație mai grea contestatorului care are grad profesional corespunzător Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, față de alți procurori care au același grad și nu li se aplică criteriile cererii de transfer. Chiar și în ipoteza în care s-ar constata că în speță este vorba despre o cerere de transfer, intimatul nu a cerut și avizul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București, care este parchetul de unde se cere transferul.

4. Apărările formulate de intimatul Consiliul Superior al Magistraturii

Prin întâmpinare, se solicită respingerea contestației ca neîntemeiată, existând opțiunea de a se solicita revenirea la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București sau la un alt parchet de grad inferior sau egal. Trecerea unui procuror din cadrul DIICOT în cadrul unei alte unități de parchet nu se poate face decât prin procedura transferului, fiind incidente criteriile prevăzute în art.3 din Regulamentul susmenționat. Potrivit acestor prevederi procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a transmis avizul său negativ cu privire la cererea contestatorului de a activa în cadrul acestei unități de parchet.

II. Considerentele Înaltei Curți – instanța competentă să soluționeze contestația în temeiul art.29 din Legea nr.317/2004

1. Contestația este neîntemeiată. Potrivit dispozițiilor art.75 alin.(11) din Legea nr.304/2004, la data încetării activității în cadrul DIICOT procurorul revine la parchetul de unde provine sau la alt parchet unde are dreptul să funcționeze potrivit legii. Contestatorul,

conform acestor dispoziții legale, poate reveni la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București, la un parchet egal în rang cu Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București sau la un parchet inferior acestora. Contestatorul nu a solicitat însă revenirea la aceste parchete, ci continuarea activității la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, cerere ce nu se încadrează în norma impusă de dispozițiile art.75 alin.(11) din Legea nr.304/2004.

În mod firesc, cererea formulată reprezintă în realitate o cerere de trecere în cadrul unei alte unități de parchet, similară transferului, de unde rezultă că această procedură a fost aplicată în mod corect de către intimat.

Din actele dosarului, rezultă că în speță nu a fost emis un aviz pozitiv al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte, iar procedura de trecere la acest parchet în atare condiții nu poate să fie finalizată.

Lipsa avizului procurorului general al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București nu reprezintă un impediment pentru soluționarea cererii, ținându-se seama că petentul nu funcționează la acest parchet.

În ceea ce privește pretinsa practică constantă a intimatului cu privire la cererile prin care se solicită încetarea activității la DNA/DIICOT și continuarea activității la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, se reține din cuprinsul hotărârilor depuse la dosar, că asemenea cereri au fost soluționate după criteriile impuse cererilor de transfer, fiind îndeplinite cerințele posturilor vacante și a avizului pozitiv al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, susținerile fiind neîntemeiate și sub acest aspect.

2. Față de acestea, în temeiul art.29 din Legea nr.317/2004, contestația va fi respinsă ca neîntemeiată.

2. Menținerea unui judecător după împlinirea vârstei de pensionare. Criteriile prevăzute de Hotărârea CSM nr.661/2008. Încărcătura pe judecător la nivel mediu pe instanță nu se poate constitui într-o critică a activității petentului, întrucât o încărcătură medie dovedește că activitatea se desfășoară în limite normale. Dinamica posturilor la nivelul instanței, apreciată ca redusă, nu poate nicicum reprezenta un criteriu pentru respingerea cererii, dinamica personalului fiind o chestiune ce se raportează în general la factorii subiectivi.

(Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția de contencios administrativ și fiscal, decizia nr. 4161 din 5 noiembrie 2014, dosar nr. 2076/1/2014)

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin adresa nr. 10/A/29.01.2014, Curtea de Apel Pitești a înaintat Consiliului Superior al Magistraturii cererea formulată de domnul judecător D., președintele Curții de Apel Pitești, prin care a solicitat acordarea avizului de menținere în funcție, pe o perioadă de 1 an, după împlinirea vârstei de 65 de ani.

Solicitarea a fost însoțită de Hotărârile nr. 3 din data de 22.01.2014 și nr.7 din data de 10.03.2014 ale Colegiului de conducere al Curții de Apel Pitești, din care rezultă, cu majoritate, acordarea avizului favorabil privind menținerea în funcție a domnului judecător.

Domnul judecător a fost audiat în ședința Plenului Consiliului Superior al Magistraturii din data de 06.05.2014, ocazie cu care a prezentat motivele pentru care solicită acordarea avizului anual și a solicitat menținerea în funcția de judecător, după împlinirea vârstei de 65 de ani.

Prin Hotărârea nr. 517 din 6 mai 2014, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a respins cererea privind acordarea avizului anual pentru menținerea în funcție a domnului judecător D., președintele Curții de Apel Pitești, după împlinirea vârstei de 65 de ani.

Pentru a hotărî astfel, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a reținut următoarele:

Conform prevederilor art. 83 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, „Judecătorii, procurorii, magistrații-asistenți de la Înalta Curte de Casație și justiție, precum și personalul de specialitate juridică prevăzut la art. 87 alin.(1) pot fi menținuți în funcție după împlinirea vârstei de pensionare prevăzute de lege, până la vârsta de 70 de ani. Până la vârstă de 65 de ani, magistratul poate opta să rămână în funcție, însă după împlinirea acestei vârste, pentru menținerea în activitate este necesar avizul anual al Consiliului Superior al Magistraturii.”

Interpretând dispozițiile art. 83 alin. (1) teza a II-a din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, Consiliul Superior al Magistraturii a apreciat că legiuitorul a dorit ca între vârsta de 60 și 65 de ani, opțiunea continuării activității în magistratură să fie condiționată exclusiv de opțiunea magistratului în acest sens, iar pentru continuarea activității, după împlinirea vârstei de 65 de ani, legiuitorul a apreciat că nu mai este suficientă doar opțiunea exclusivă a magistratului. În acest sens, Consiliul Superior al Magistraturii are atributul de a se pronunța asupra oportunității menținerii în funcție prin avizul anual pe care îl poate acorda sau nu, în funcție de anumite criterii care nu sunt reglementate expres în textul de lege.

A mai reținut intimatul că prin Hotărârea nr. 661 din 03.07.2008 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii s-a

stabilit, printre altele, în aplicarea dispozițiilor menționate, procedura de menținere în funcție a judecătorilor, procurorilor și a magistraților-asistenți, la art. 2 alin. (1)-(9), care reglementează aspecte referitoare la depunerea cererilor de menținere în funcție, termenul în care acestea se depun, exprimarea unui punct de vedere de către colegiile de conducere ale instanțelor sau parchetelor la care solicitantii își desfășoară activitatea sau de către conducerea instanțelor sau parchetelor ierarhic superioare, după caz, și întocmirea unui referat corespunzător de către direcția de resort.

Hotărârea stabilește numai că cererea de menținere în funcție trebuie să fie înaintată Consiliului însoțită de punctul de vedere al colegiului de conducere al instanței, în fundamentarea căruia vor fi avute în vedere orice aspecte din care să rezulte dacă solicitantul este în măsură să își continue activitatea în condiții corespunzătoare.

Prin urmare, a constatat Consiliul Superior al Magistraturii că, în raport cu procedura instituită prin Hotărârea nr. 661/2008, Plenul este chemat să analizeze oportunitatea acordării avizului, exclusiv în funcție de posibilitatea ca magistratul în cauză să fie în măsură să își continue activitatea în condiții optime, însă acesta reprezintă doar un criteriu care trebuie coroborat cu alte aspecte relevante.

Rezultă că Plenul, în exercitarea atributului prevăzut de art. 83 alin. (1) teza a II-a, trebuie să aibă în vedere, pe lângă punctul de vedere al colegiului de conducere și elemente concrete ce țin de politica de resurse umane a întregului sistem și de gestionarea carierei magistraților.

Sub acest aspect, Plenul a reținut din datele existente la nivelul direcției de specialitate a Consiliului Superior al Magistraturii că în perioada 2008-2014 la nivelul Curții de Apel Pitești s-au eliberat

7 posturi de judecător ca urmare a pensionării, fiind promovați 7 judecători (dintre care unul pe un post temporar vacant în condițiile art. 1341 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare), iar 2 posturi au fost ocupate prin transfer. Rezultă că la nivelul acestei instanțe există o dinamică redusă a posturilor de judecător, fapt ce poate afecta vocația judecătorilor de la instanțele inferioare (în special ale celor din raza curții) a promova efectiv și a funcționa la Curtea de Apel Pitești. De altfel, cu ocazia ultimelor 4 concursuri de promovare efectivă în funcții de execuție a judecătorilor și procurorilor, la Curtea de Apel Pitești au fost scoase la concurs doar 3 posturi, la ultimul concurs, cel din data de 01 iunie 2014 nefiind alocat niciun post.

S-a mai reținut că, în prezent Curtea de Apel Pitești are alocate 36 de posturi din care 35 sunt ocupate. De asemenea, un post temporar vacant în condițiile art. 1341 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare este ocupat ca urmare a promovării efective a unui judecător, iar 1 post, aferent funcției de vicepreședinte, este vacant.

În ceea ce privește volumul de activitate la Curtea de Apel Pitești în anul 2013, încărcătura/judecător a fost de 1006 cauze, media națională fiind de 956 cauze, iar în aceeași perioadă de referință încărcătura pe schemă a fost de 866 cauze, media națională fiind de 875 cauze.

Având în vedere că încărcătura/judecător și pe schemă s-a situat în anul 2013 la nivelul mediei naționale și faptul că instituția menținerii în funcție vizează ocuparea în mod excepțional a posturilor de judecător, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii, raportat și la dinamica posturilor de la nivelul Curții de Apel

Pitești, a apreciat că, deși condițiile formale pentru menținere sunt îndeplinite, nu este oportună menținerea în funcția de judecător la Curtea de Apel Pitești după împlinirea vârstei de 65 de ani a domnului judecător D., motiv pentru care a respins cererea formulată în acest sens.

Împotriva Hotărârii Plenului C.S.M. nr. 517 din 6 mai 2014, a formulat contestație D. în motivarea căreia a arătat că Plenul a stabilit în art.2 alin.3 și 6 din Hotărârea nr.661/2008, că cererea se înaintează Consiliului Superior al Magistraturii de către președintele instanței, însoțită de punctul de vedere al colegiului de conducere, referitor la faptul dacă solicitantul este în măsură sa-și continue activitatea în condiții corespunzătoare. O atare procedură a fost respectată, fiind atașat și avizul colegiului de conducere, așa cum rezultă din însuși conținutul hotărârii atacate.

Criteriile pe baza cărora se acordă avizul sunt stabilite în alin.8 al art.2 din hotărâre, sens în care se precizează: „În fundamentarea punctelor de vedere care însoțesc propunerea de avizare a menținerii în funcție, vor fi avute în vedere orice aspecte din care să rezulte dacă solicitantul este în măsură să-și continue activitatea în condiții corespunzătoare”.

Așadar, din conținutul acestui text rezultă un singur criteriu, respectiv acela ca solicitantul să fie în măsură să-și continue activitatea în condiții corespunzătoare. Precizez că, deși îndeplinesc funcția de președinte de instanță, am participat la ședințele de judecată în mod egal cu ceilalți judecători, iar în perioada 1 februarie - 30 iunie 2014, volumul activității de judecată a fost dublu față de ceilalți judecători procentul de casare/desființare a hotărârilor pronunțate este 1,5%.

Prin urmare, orice altă motivare legată de posibilitatea scoaterii la concurs a postului care s-ar vacanta (cum sa motivat în hotărârea de respingere a

cererii de menținere în funcție) sau alte criterii nemenționate în text, excede cadrulul legal fixat de art.2 din Hotărârea nr.661/2008 iar, pe cale de consecință, nu pot fi luate în considerare.

În același sens, sunt dispozițiile alineatului imediat următor (alin.9) din Hotărârea nr.661/2008, în conformitate cu care, Direcția resurse umane din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii „întocmește un referat, în cuprinsul căruia se vor face referiri la

punctele de vedere exprimate în cadrul procedurii menționate anterior”.

Or, punctele de vedere exprimate de către conducătorul instanței și colegiile de conducere, se referă, exclusiv, la capacitatea solicitantului de a-și continua activitatea în condiții corespunzătoare și nu la alte criterii nemenționate în text (volum de activitate, încărcătură pe judecător, posibilitate de promovare etc.).

Sub acest aspect, jurisprudența Plenului Consiliului Superior al Magistraturii în analiza exclusivă a criteriilor privind capacitatea solicitantului de a-și desfășura activitatea în condiții corespunzătoare este constantă. Din conținutul hotărârilor respective rezultă că menținerea în funcție a altor judecători a fost motivată exclusiv pe capacitatea acestora de a-și desfășura activitatea în condiții corespunzătoare. Ca atare, motivarea respingerii cererii de menținere în funcție pe „dinamica redusă a posturilor de judecători” este o inovație a Plenului, care, dacă ar fi aplicat corect Hotărârea nr.661/2008, ar fi trebuit să admită cererea de menținere în funcție.

Introducerea altor criterii decât cele menționate în textul de lege la care s-a făcut referire (Hotărârea nr.661/2008) ar însemna nu numai o încălcare a legii prin adăugarea nepermisă la aceasta a unor dispoziții neavute în vedere de către „legiuitor”, dar, în același timp, s-ar încălca principiul predictibilității legii prin stabilirea unor ținte mobile, imprevizibile.

Dar, și sub aspectul volumului și încărcăturii pe judecător, Curtea de Apel Pitești se află la nivelul mediu al instanțelor din țară, așa cum se precizează și în hotărârea pronunțată; tot astfel, sub aspectul menționat în hotărârea pronunțată, care vizează „dinamica redusă a posturilor de judecător” relev faptul că, deși Curtea de Apel Pitești are deficit de personal, niciunul dintre judecătorii cu grad de curte de apel aflați la alte instanțe din circumscripția acesteia (B., B., M., S., A., V., G., de la Tribunalul Vâlcea, și A. de la Judecătoria Costești) nu a dorit să fie transferat la această instanță”, deși s-a făcut o solicitare expresă în acest sens. Împrejurarea respectivă dovedește inconsistența hotărârii pronunțate și ignorarea realității existente la Curtea de Apel Pitești și instanțele din circumscripția acesteia.

Așadar, cu toate că Plenul a motivat că „deși condițiile formale pentru menținerea în funcție sunt îndeplinite” a introdus, prin încălcarea Hotărârii nr.661/2008, alte criterii neprevăzute în aceasta, care, evident, nu pot fi luate în considerare, deoarece, ar însemna ca în toate situațiile solicitările de menținere în funcție să fie respinse, *de plano*, pe motiv că postul respectiv trebuie scos la concurs pentru promovare.

O atare interpretare este nu numai nelegală dar face inoperantă Hotărârea nr.661/2008, fiind în același timp în distonanță cu însăși rațiunea pentru care a fost adoptată această hotărâre și, tot astfel, cu art.83 din Legea nr.303/2004, care prevede posibilitatea menținerii în funcție după împlinirea vârste de pensionare.

Întâmpinarea intimatului Consiliul Superior al Magistraturii vizează respingerea contestației ca neîntemeiată, arătându-se că prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior ai Magistraturii nr. 517 din 06.05.2014, hotărâre ce formează obiectul prezentei contestații, a fost

respinsă cererea privind acordarea avizului anual pentru menținerea în funcție a domnului judecător D., președintele Curții de Apel Pitești, după împlinirea vârstei de 65 de ani.

Dispozițiile legale incidente în cauză sunt cele prevăzute la art.83 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, norme cu caracter supletiv și care stabilesc următoarele: „Judecătorii, procurorii, magistrații-asistenți de la Înalta Curte de Casație și Justiție, precum și personalul de specialitate juridică prevăzut la art. 87 alin. (1) pot fi menținuți în funcție după împlinirea vârstei de pensionare prevăzute de lege, până la vârsta de 70 de ani. Până la vârsta de 65 de ani, magistratul poate opta să rămână în funcție, însă după împlinirea acestei vârste, pentru menținerea în activitate este necesar avizul anual al Consiliului Superior al Magistraturii.”

Este necontestat faptul că procedura prevăzută în capitolul II din Hotărârea Plenului Consiliul Superior al Magistraturii nr.661/2008, referitoare la menținerea în funcție a judecătorilor și procurorilor, după vârsta de 65 de ani, a fost respectată întocmai.

În speță, nu este vorba de un refuz nejustificat de a soluționa o cerere, așa cum este definit în cuprinsul art.2 alin. (1) lit. i din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările ulterioare, respectiv exprimarea explicită, cu exces de putere, a voinței de a nu rezolva cererea unei persoane, întrucât respingerea cererii s-a făcut în limitele competențelor legale și cu respectarea dispozițiilor regulamentare incidente. Potrivit art. 2 alin. 1 lit. n) din același act normativ, excesul de putere este definit ca fiind “exercitarea dreptului de apreciere al autorităților publice prin încălcarea limitelor competenței prevăzute de lege sau prin încălcarea drepturilor și

libertăților cetățenilor”, situație care nu poate fi reținută în speța de față.

Reprezintă atributul exclusiv al Consiliului Superior al Magistraturii în a lua măsurile care se impun pentru ocuparea posturilor vacante, raportat la rațiunile și necesitățile sistemului judiciar, stabilitatea în sistem, precum și parcurgerea etapelor de formare, perfecționare, promovare a judecătorilor și procurorilor, numirea procurorilor în funcția de judecător și a judecătorilor în funcția de procuror.

Dispozițiile legale și regulamentare ce reglementează instituția menținerii în funcția de procuror sau de judecător, după vârsta de 65 de ani, având un caracter supletiv, nu creează în mod automat un drept la menținerea în funcție, după vârsta de 65 de ani, respectiv o obligație a Consiliului Superior al Magistraturii în acest sens. Dispozițiile conferă numai o vocație în sensul arătat, rămânând la latitudinea Consiliului Superior al Magistraturii să dispună cu privire la cererile care au ca obiect menținerea în funcția de procuror sau în cea de judecător, după vârsta de 65 de ani.

Precizăm că instituția menținerii în funcție a judecătorilor, după vârsta de 65 de ani, vizează ocuparea în mod excepțional a posturilor de judecător întrucât regula este eliberarea din funcția de judecător prin pensionare, la împlinirea vârstei prevăzute de lege, adică 65 de ani (art.53 alin. (1) din Legea nr.263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, coroborat cu dispozițiile art.82 alin. (8) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare).

Din evidențele direcției de resort, reiese că încărcătura/judecător și pe schemă s-a situat, în anul 2013, la nivelul mediei naționale, constatându-se o dinamică redusă a posturilor de la nivelul Curții de Apel Pitești, fapt ce poate afecta vocația judecătorilor de la instanțele

inferioare de a promova efectiv și a funcționa la Curtea de Apel Pitești.

Astfel, în perioada 2008-2014, la nivelul Curții de Apel Pitești s-au eliberat 7 posturi de judecători ca urmare a pensionării, fiind promovați 7 judecători, iar 2 posturi au fost ocupate prin transfer. Menționăm că la ultimele 4 concursuri de promovare efectivă în funcții de execuție a judecătorilor și procurorilor, la Curtea de Apel Pitești au fost scoase la concurs doar 3 posturi, iar la ultimul concurs, cel din 01 iunie 2014, nu a fost alocat niciun post.

Din interpretarea dispozițiilor art.83 alin.(1) din Legea nr.303/2004, republicată, cu modificările ulterioare, reiese foarte clar că o condiție sine qua non pentru a putea fi menținut în funcția de judecător, după vârsta de 65 de ani, este acordarea avizului anual de către Consiliul Superior al Magistraturii.

Hotărârea atacată nu a fost emisă în considerarea unor noi criterii, neprevăzute de Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr.661/2008, întrucât dispozițiile art.2 alin. (8) la care se face referire în contestație, dispun o recomandare către solicitant de a expune orice aspecte din care să rezulte că ar fi în măsură să-și continue activitatea în condiții corespunzătoare, nefiind vorba de criterii obligatorii la soluționarea cererii de menținere în funcție.

Prin urmare, dreptul de apreciere aparține în totalitate Consiliului Superior al Magistraturii, punctele de vedere ale colegiilor de conducere fiind analizate cumulativ cu toate aspectele din care sa rezulte dacă solicitantul este în măsură să-și continue activitatea în condiții corespunzătoare, și, bineînțeles, raportat la rațiunile și necesitățile sistemului judiciar de la acea dată. Or, având în vedere cele în precedent inserate, deși condițiile formale par îndeplinite, s-a apreciat că nu este oportună menținerea în funcția de judecător a domnului D., după vârsta de 65 de ani.

Acordarea avizului nu este pur formală, îndeplinirea procedurii prevăzute de Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr.661/2008 nu echivalează cu acordarea avizului, Consiliul Superior al Magistraturii având obligația de a analiza cererea cu respectarea competențelor prevăzute de lege, fiind evident că menținerea în funcția de judecător este o posibilitate și nu un drept.

De asemenea, arată că Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a avut în vedere și o serie de sesizări anterioare din care au rezultat indicii în sensul că o eventuală continuare a activității domnului judecător D. ar putea conduce la disfuncționalități în cadrul activității Curții de Apel Pitești, cum ar fi: sesizarea formulată de unii membri ai colegiului de conducere al Curții de Apel Pitești referitoare la neîntrunirea majorității necesare pentru adoptarea hotărârii de colegiu privind emiterea punctului de vedere pentru menținerea în funcție a contestatorului, motiv pentru care a și fost amânată analizarea cererii sale în ședința Plenului din data de 06.03.2014, sesizarea Parchetului Curții de Apel Pitești privind încălcarea de către contestator a Regulamentului de ordine interioară a instanțelor etc. Pe parcursul procedurii ambele părți au depus la dosarul cauzei înscrisuri apreciate de acestea ca relevante cauzei.

II. Considerentele Înaltei Curți asupra contestației

Dispozițiile Legii nr.303/2004 prevăd în art.83 alin.1 posibilitatea pentru judecătorii de a fi menținuți în funcție după împlinirea vârstei de pensionare, cu avizul anual al Plenului CSM.

Prin Hotărârea nr.661/3 iulie 2008 a Plenului CSM s-a prevăzut în detaliu procedura de menținere în funcție a judecătorilor care doresc aceasta după împlinirea vârstei de pensionare.

Acesta se referă la consultarea colegiului de conducere al instanței unde

judecă, își desfășoară activitatea, precum și relevarea oricăror aspecte din care să rezulte că solicitantul este în măsură să-și continue activitatea în condițiile corespunzătoare.

Prin Hotărârea nr. 571/6 mai 2014 a Plenului CSM, s-a respins cererea formulată de D., cu motivarea că Plenul, în exercitarea atributului prevăzut de art. 83 alin. (1) teza a II-a, trebuie să aibă în vedere, pe lângă punctul de vedere al colegiului de conducere și elemente concrete ce țin de politica de resurse umane a întregului sistem și de gestionarea carierei magistraților.

Sub acest aspect. Plenul reține din datele existente la nivelul direcției de specialitate a Consiliului Superior al Magistraturii că în perioada 2008-2014 la nivelul Curții de Apel Pitești s-au eliberat 7 posturi de judecător ca urmare a pensionării, fiind promovați 7 judecători (dintre care unul pe un post temporar vacant în condițiile art. 134 ind. 1 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare), iar 2 posturi au fost ocupate prin transfer. Rezultă că la nivelul acestei instanțe există o dinamică redusă a posturilor de judecător, fapt ce poate afecta vocația judecătorilor de la instanțele inferioare (în special ale celor din raza curții) a promova efectiv și a funcționa la Curtea de Apel Pitești. De altfel cu ocazia ultimelor 4 concursuri de promovare efectivă în funcții de execuție a judecătorilor și procurorilor, la Curtea de Apel Pitești au fost scoase la concurs doar 3 posturi, la ultimul concurs, cel din data de 01 iunie 2014 nefiind alocat niciun post.

Curtea de Apel Pitești avea la acel moment alocate 36 de posturi, din care 35 ocupate. De asemenea, un post temporar vacant în condițiile art. 134 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare

este ocupat ca urmare a promovării efective a unui judecător, iar 1 post, aferent funcției de vicepreședinte, este vacant.

În ceea ce privește volumul de activitate, la Curtea de Apel Pitești, în anul 2013 încărcătura/judecător a fost de 1006 cauze, media națională fiind de 956 cauze, iar în aceeași perioadă de referință încărcătură pe schemă a fost de 866 cauze, media națională fiind de 875 cauze, volumul fiind la nivelul mediei naționale, raportat la numărul posturilor de judecător alocate.

Având în vedere că încărcătura/judecător și pe schemă s-a situat în anul 2013 la nivelul mediei naționale și faptul că instituția menținerii în funcție vizează ocuparea în mod excepțional a posturilor de judecător, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii, raportat și la dinamica posturilor de la nivelul Curții de Apel Pitești, a apreciat că, deși condițiile formale pentru menținere sunt îndeplinite, nu este oportună menținerea în funcția de judecător la Curtea de Apel Pitești după împlinirea vârstei de 65 de ani a domnului judecător D., motiv pentru care va respinge cererea formulată în acest sens.

Ulterior, prin întâmpinare, CSM a indicat alte motive, ținând pe de o parte de caracterul supletiv al normei, iar, pe de altă parte indicându-se conținutul unor sesizări anterioare, „dar care ar fi rezultat indicii în sensul că o eventuală continuare a activității (...) ar putea conduce la disfuncționalitate în activitatea instanței”.

Aceste din urmă susțineri nu vor fi reținute, întrucât existența unor sesizări, ce nu au fost verificate din punct de vedere al realității, al veridicității lor, nu pot fi relevante în ceea ce privește activitatea unui judecător respectiv a petentului din cauza de față.

Cât privește caracterul supletiv al normei ce permite menținerea unui judecător după împlinirea vârstei de pensionare, acest aspect nu este

contestat de instanță. Totuși, în analiza cererii trebuie urmate criteriile normative, respectiv cele prevăzute de Hotărârea CSM nr.661/2008. Acestea se referă la existența unui aviz favorabil al Colegiului de Conducere al instanței – existent în cauză și orice aspecte legate de posibilitatea pentru petent de a-și desfășura mai departe activitatea în condiții corespunzătoare. Or, din înscrierile deduse cauzei rezultă activitatea desfășurată de judecător, de altfel acesta îndeplinind și funcția de Președinte al Curții de Apel Pitești, fapt ce i-ar fi permis reducerea corespunzătoare a activității din sala de judecată.

Fără a face aprecieri asupra acestui aspect, care ar fi putut justifica un eventual refuz al acceptării cererii, Hotărârea Plenului CSM nr.517/6 mai 2014 se limitează în a respinge cererea întrucât la nivelul instanței „încărcătura pe judecător este la nivel mediu”. Or, o asemenea constatare nu se poate constitui într-o critică a activității petentului, întrucât o încărcătură medie dovedește că activitatea se desfășoară în limite normale. Mai mult, dinamica posturilor la nivelul instanței, apreciată ca redusă, nu poate nicicum reprezenta un criteriu pentru respingerea cererii, dinamica personalului fiind o chestiune ce se raportează în general la factorii subiectivi.

De altfel, a aduce în discuție un astfel de criteriu, neprevăzut în Hotărârea Plenului nr.661/2008, excede unei analize întemeiate strict pe dispoziții normative și pe aspecte în legătură reală cu activitatea profesională a petentului.

Față de aceste considerente, având în vedere faptul că în cuprinsul Hotărârii Plenului CSM nr.517/6 noiembrie 2014 nu au fost reținute motive temeinic justificate care să conducă la soluția respingerii cererii petentului, Înalta Curte, în baza dispozițiilor art.29 alin.7 – Legea nr.317/2004, va admite contestația și va anula hotărârea contestată.

Pe cale de consecință, reanalizând cererea petentului și apreciind-o întemeiată, va obliga intimatul CSM să

acorde avizul anual pentru menținerea în funcția de judecător, după împlinirea vârstei de 65 ani.

3. Contestație promovată de Asociația Magistraților din România împotriva unei Hotărâri a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii prin care s-a hotărât recunoașterea gradului profesional corespunzător Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. Lipsă de interes.

(Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția de contencios administrativ și fiscal, decizia nr. 4490 din 25 noiembrie 2014, dosar nr. 16/2/2014)

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

1. Obiectul contestației. Instanța inițial sesizată

Prin Hotărârea nr.1174 din 29 octombrie 2013, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a recunoscut gradul profesional corespunzător Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție pentru procurorii I. și S..

Hotărârea susmenționată a fost contestată de către Asociația Magistraților din România, care a solicitat anularea integrală a actului atacat, cu consecința respingerii cererii de recunoaștere a gradului profesional corespunzător Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție formulată de cei doi procurori menționați.

Contestația a fost înregistrată la data de 16.02.2014 pe rolul Curții de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, iar prin sentința nr. 1015 din 26.03.2014 a acestei instanțe, urmare admiterii excepției necompetenței materiale invocată de pârâțul Consiliul Superior al Magistraturii (CSM), a fost declinată competența de soluționare a cauzei în favoarea Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția contencios administrativ și fiscal. A constatat instanța că hotărârea atacată, în raport de efectele sale, face parte indiscutabil din categoria

hotărârilor care vizează cariera și drepturile judecătorilor sau procurorilor în funcție, iar potrivit art. 29 alin.(5) și (7) din Legea nr. 317/2004, privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicat cu modificări, competența de soluționare a contestațiilor îndreptate împotriva acestora revine Înaltei Curți de Casație și Justiție-Secția contencios administrativ și fiscal.

2. Soluționarea contestației de către instanța competentă

Primind contestația spre competență soluționare, Înalta Curte reține că, în motivarea demersului său procesual, contestatoarea Asociația Magistraților din România (AMR) a susținut nelegalitatea hotărârii Plenului CSM nr.1174/29 octombrie 2013, în esență, pentru nemotivarea corespunzătoare ca și pentru nerespectarea prevederilor art. 43 alin.1, art. 75 alin. 11 și 111 din Legea nr.303/2004 ce prevăd că promovarea judecătorilor și procurorilor se face numai prin concurs organizat la nivel național, în limita posturilor vacante existente.

Cum din motivarea hotărârii nu rezultă că cei doi procurori ar fi susținut vreun concurs de promovare la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, aceasta fiind singura modalitate de promovare într-un grad profesional superior, în opinia contestatoarei, hotărârea atacată apare ca fiind nelegală și se impune a fi anulată.

Contestatoarea a mai arătat că este *persoană interesată* în sensul prevederilor Legii nr. 554/2004. Interesul Asociației Magistraților din România

rezultă din conținutul art. 5 din Statutul A.M.R., potrivit căruia Asociația are drept scop: „*reprezentarea intereselor magistraților în raporturile cu celelalte subiecte de drept pe plan intern și internațional*”. Pentru realizarea scopului său constitutiv, Asociația are ca obiective, în baza art. 6 pct. 2 din Statut, promovarea libertății și demnității profesiei, *apărarea statutului magistralilor în statul de drept și independența justiției față de celelalte puteri ale statului*.

De asemenea, potrivit art. 6 pct. 4 din Statut, A.M.R. are ca obiectiv *apărarea libertății, demnității și statutului profesional al magistraților, sens în care AMR își exprimă poziția față de deciziile luate de organele de justiție, astfel cum sunt prevăzute în legea de organizare judiciară, în ceea ce privește profesia de magistrat și cei ce o exercită*.

În calitate de organizație profesională națională a judecătorilor, procurorilor și magistraților - asistenți, AMR a invocat încălcarea unui interes legitim, în calitatea sa de asociație profesională de interes public, mandatată să apere drepturile și interesele magistraților atunci când ele sunt vătămate prin acte sau demersuri ce se înscriu în afara cadrului legal.

Recunoașterea unui grad profesional reprezintă un drept al magistraților, iar atunci când acest lucru se întâmplă într-o procedură administrativă care nu are la bază o dispoziție legală și nicio hotărâre judecătorească irevocabilă, așa cum este și în situația de față, AMR justifică, potrivit legii, interes în apărarea legalității și astfel, în apărarea drepturilor celorlalți magistrați.

3. Întâmpinarea Consiliului Superior al Magistraturii

Prin întâmpinarea formulată, intimatul Consiliul Superior al Magistraturii (CSM) a invocat și excepția lipsei de interes a contestatoarei-reclamante, arătând că având în vedere principiul specialității capacității de folosință a persoanelor

juridice fără scop

lucrative, preluat în cuprinsul dispozițiilor art. 206 alin. 2 din Noul Cod civil și potrivit căruia acestea pot avea doar acele drepturi și obligații care sunt necesare pentru realizarea scopului stabilit prin lege, actul de constituire sau statut, în speță, Asociația Magistraților din România nu a dovedit că a suferit vreo vătămare prin emiterea unui act de acordare a unui grad profesional în favoarea unui procuror, fie chiar și deținător al unei funcții de conducere.

Interesul, ca folos practic imediat pe care îl are o parte și pe care trebuie să îl demonstreze pentru a justifica punerea în mișcare a procedurii judiciare, în materia contenciosului administrativ, nu poate fi separat, în opinia CSM potrivit art. 1 din Legea nr.554/2004, republicată, coroborat cu art. 2 lit. a din același act normativ, de vătămarea pretins a fi fost produsă prin actul administrativ atacat, fie drepturilor și intereselor legitime ale unor persoane fizice determinate, fie interesului legitim public.

Pe fondul cauzei, intimatul a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată, având în vedere dispozițiile art.52-56 din Legea nr.303/2004, privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările ulterioare, care reglementează o procedură specială, derogatorie de la procedura concursului reglementat de dispozițiile art. 43 din aceeași lege, această procedură de numire în funcții de conducere la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție implicând o selecție a candidaților prin prisma unor condiții și calități profesionale specifice.

Astfel, prin numirea celor doi procurori în funcții de conducere în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, aceștia au dobândit dreptul de a funcționa la acest nivel în ierarhia Ministerului Public, drept care nu poate fi limitat în timp la durata mandatului

funcției de conducere. În acest sens a fost invocată jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție și anume Deciziile nr.5247/2009 nr.635/2010.

La termenul de judecată din data de 10 iunie 2014, Înalta Curte a dispus introducerea și citarea în cauză a beneficiarilor hotărârii contestate în vederea respectării dreptului la apărare.

4. Analizarea contestației. Argumente relevante

Examinând cu prioritate excepția lipsei de interes a contestatoarei AMR invocată de intimatul Consiliul Superior al Magistraturii, în temeiul dispozițiilor art.137 din Codul de procedură civilă, raportat la actele și lucrările dosarului și față de susținerile părților formulate și în scris, Înalta Curte apreciază că se impune admiterea acesteia, cu consecința respingerii contestației, ca lipsită de interes, în considerarea celor în continuare arătate.

Contestația de față a fost promovată de AMR împotriva unei Hotărâri a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii prin care s-a hotărât recunoașterea gradului profesional corespunzător Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție pentru dl. I. și pentru dna. S., ambii procurori, avându-se în vedere argumentele cuprinse în memoriile lor cât și jurisprudența constantă a instanței supreme în materie.

S-a susținut de către contestatoare că legitimarea interesului acestei asociații profesionale în exercitarea demersului procesual rezidă în obiectul său de activitate, menționat în Statut. În esență, scopul asociației profesionale (AMR - art.5 și art. 6.4 din Statut) este de a asigura reprezentarea și apărarea intereselor profesionale ale membrilor asociați în raporturile cu celelalte subiecte de drept, pe plan intern și internațional, promovarea libertății și demnității profesiei, asigurarea drepturilor și statutului profesional al magistraților.

Contrar celor susținute de contesta-toare în sensul că prevederile statutare îi conferă nu numai calitatea dar și interesul în a acționa, inclusiv prin acțiuni în justiție, pentru apărarea independenței justiției, Înalta Curte apreciază că în sensul prevederilor art.2 alin.1 cu referire la art.1 din Legea contenciosului administrativ nr.554/2004, republicată, interesul invocat nu întrunește cerințele impuse de legea specială în sensul anulării, chiar prin procedura derogatorie a contestației, reglementată de Legea nr.317/2004, a unui act administrativ individual, cum este cazul hotărârii Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr.1174 din 29 octombrie 2013.

Interesul, ca folos practic, imediat pe care îl are o parte și pe care trebuie să îl demonstreze pentru a justifica punerea în mișcare a procedurii judiciare, în materia contenciosului administrativ, nu poate fi separat, potrivit art.1 din Legea nr.554/2004, republicată, coroborat cu art.2 lit.a din același act normativ, de vătămarea pretins a fi fost produsă, prin actul administrativ atacat, fie drepturilor și intereselor legitime ale unor persoane fizice determinate, fie interesului legitim public.

Din această perspectivă este de reținut, cu prioritate că raportat la obiectul actului atacat, asociația profesională, ca subiect colectiv nu poate fi beneficiara unui drept la recunoașterea unui grad profesional ca element al carierei profesionale a magistraților.

Ca atare, nu poate fi reținut nici un interes legitim direct și personal al contesta-toarei în a ataca un act administrativ individual ce vizează exclusiv un alt subiect de drept.

Un asemenea interes legitim propriu nu poate fi recunoscut contesta-toarei decât în situația contestării unor acte care afectează existența sa ca persoană juridică, patrimoniul, condițiile de funcționare sau realizarea obiectului de activitate.

De asemenea, nu se poate reține nici legitimitatea unui interes colectiv, care se determină în funcție de obiectul social prevăzut în statut și de specialitatea capacității de folosință a persoanei juridice. Conform principiului specialității, persoana juridică nu poate întreprinde alte activități decât acelea pentru care s-a constituit, iar exercitarea unor acțiuni conexe obiectului de activitate nu poate interveni decât dacă acestea sunt un complement normal al misiunii principale statutare.

Actul administrativ dedus judecării în prezenta cauză nu afectează în mod real calitatea de care se prevalează contestatoarea, aceea de asociație profesională și generalitatea termenilor

din statutul lor privind obiectul de activitate nu justifică interesul procesual pentru cererea de anulare a actului care vizează exclusiv alte subiecte de drept și dreptul acestora la recunoașterea, în condițiile legii, a unui grad profesional.

De altfel, în acest sens, Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția contencios administrativ și fiscal a statuat deja în jurisprudența sa. Prin urmare, pentru argumentele sus expuse, apreciind că excepția invocată de intimatul Consiliul Superior al Magistraturii este întemeiată, Înalta Curte o va admite și, pe cale de consecință, va respinge pe acest temei contestația promovată de Asociația Magistraților din România, soluție ce face inutilă cercetarea celorlalte motive de anulare, invocate de contestatoare.

4. Pentru soluționarea cererilor de valorificare a rezultatelor concursului de promovare în funcții de execuție, pot fi utilizate inclusiv posturile devenite vacante la o dată ulterioară expirării termenului de valorificare, ca urmare a unor măsuri dispuse în interiorul termenului de valorificare a rezultatelor concursului. Alocarea postului vacant unei funcții de conducere, fără o justificare legală, potrivit dispozițiilor art.22 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, s-a făcut cu încălcarea dreptului contestatoarei de a-i fi valorificat rezultatul obținut la concursul de promovare în funcții de execuție.

(Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția de contencios administrativ și fiscal, decizia nr. 4660 din 4 decembrie 2014, dosar nr. 1683/1/2014)

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

1. Circumstanțele cauzei

Obiectul cererii

Prin cererea înregistrată la Consiliul Superior al Magistraturii, D., judecător la Judecătoria Pitești, a solicitat promovarea în funcție de execuție la Tribunalul Argeș - Secția civilă, prin valorificarea rezultatului obținut la concursul de promovare efectivă în funcții de execuție a judecătorilor și procurorilor, desfășurat la data de 10 noiembrie 2013.

D., judecător la Judecătoria Pitești, a participat la concursul de promovare

efectivă în funcții de execuție din data de 10 noiembrie 2013, optând pentru promovarea la Tribunalul Argeș - Secția civilă. Potrivit rezultatelor finale ale concursului, validate de către Plen la data de 10 decembrie 2013, contestatoarea D. s-a clasat pe poziția a 4-a, obținând media generală 8,675. Plenul a constatat că respectivul candidat a obținut note mai mari de 5 la toate materiile de concurs și îndeplinește condițiile prevăzute la art. 27 din Regulament.

Pentru promovarea efectivă la Tribunalul Argeș - Secția civilă, a fost scos la concurs 1 post, care a fost ocupat prin promovare de către candidatul care s-a clasat pe primul loc, respectiv doamna V., judecător la Judecătoria Sectorului 1 București, astfel cum rezultă din Hotărârea nr.1323/10 decembrie 2013 a

Plenului Consiliului Superior al Magistraturii.

Prin Hotărârea Plenului nr.142/06.02.2014 s-a dispus promovarea efectivă la Tribunalul Argeș - Secția civilă a doamnei T., judecător la Judecătoria Costești, clasată pe poziția 2-a, în urma valorificării rezultatului obținut la concursul din data de 10 noiembrie 2013, începând cu data de 01 martie 2014.

Totodată, prin Hotărârea Plenului nr. 186/06.03.2014 s-a dispus promovarea efectivă la Tribunalul Argeș - Secția civilă a domnului A., judecător la Judecătoria Pitești, clasat pe poziția 3-a, în urma valorificării rezultatului obținut la concursul din data de 10 noiembrie 2013, începând cu data de 01 aprilie 2014.

Prin Hotărârea nr.355 din 19 martie 2014, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a respins cererea de valorificare a rezultatului obținut la concursul de promovare efectivă în funcții de execuție a judecătorilor și procurorilor, desfășurat la data de 10 noiembrie 2013 formulată de D., judecător la Judecătoria Pitești.

Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a reținut următoarele:

În conformitate cu prevederile art.30 din Regulament, judecătorii și procurorii care îndeplinesc condițiile prevăzute la art.27, dar care nu au fost promovați ca urmare a lipsei posturilor vacante, pot fi promovați în posturile care se vacantează la instanțele și parchetele pentru care au optat la înscriere în termen de 3 luni de la data validării rezultatelor finale ale concursului.

În ceea ce privește concursul din 10 noiembrie 2013, rezultatele finale au fost validate la data de 10 decembrie 2013, astfel încât termenul de 3 luni privind valorificarea rezultatelor s-a împlinit la data de 10 martie 2014.

În ceea ce privește postul vacant de la Tribunalul Argeș, aferent funcției de președinte, s-a apreciat că această

funcție nu poate fi ocupată decât prin procedura concursului de numire în funcții de conducere a judecătorilor, în condițiile art.48-50 din Legea nr.303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Totodată, Plenul a constatat că urmare a promovării, prin valorificarea rezultatului obținut la concursul de promovare în funcții de execuție, la Curtea de Apel Pitești a domnului T., judecător la Tribunalul Argeș, se va mai vacanta un post de judecător la Tribunalul Argeș, post care, dat fiind faptul că vacantarea postului de la nivelul Curții de Apel Pitești s-a făcut în interiorul termenului de valorificare, prin transferul de la Curtea de Apel Pitești la Curtea de Apel București a doamnei D., ar putea fi considerat ca fiind post ce s-a vacantat în afara termenului de valorificare, dar ca urmare a unei măsuri dispuse în interiorul termenului.

Plenul a reținut că postul ce s-a vacantat urmează a fi alocat unei funcții de președinte de secție, iar având în vedere că la concursul de promovare în funcții de execuție organizat la data de 10.11.2013 nu au fost scoase posturi de președinte de secție, și în raport cu hotărârea de principiu a Plenului din data de 10.12.2013, a constatat că acest post nu poate fi ocupat prin valorificarea rezultatelor concursului organizat la data de 10.11.2013.

2. Calea de atac exercitată

Împotriva Hotărârii nr.355 din 19.03.2014 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii a formulat contestație D., în temeiul art.29 alin.7 din Legea nr.317/2004 republicată, solicitând anularea acesteia și obligarea intimatului Consiliului Superior al Magistraturii (C.S.M.) să dispună promovarea sa efectivă la Tribunalul Argeș – Secția civilă.

În esență, în susținerea contestației formulate, contestatoarea, reiterând situația de fapt reținută și anterior conform

Hotărâri nr.355/2014, a arătat că măsura luată de intimat de a acorda prioritate cererilor de transfer și de a ocupa prin transfer și posturile de președinte de secție vacante, în vreme ce în cazul cererilor de valorificare s-a decis contrariul, reprezintă o soluție defavorabilă în ceea ce privește cererea sa de valorificare.

Se susține această critică, mai ales în contextul în care prin Hotărârea Secției pentru judecători nr.258/ 25.02.2014, judecătoarea B., care a participat la rândul său la același concurs de promovare din 10.11.2013, asemenea contestatoarei, concurând pentru Tribunalul Dâmbovița – Secția penală, care a obținut nota 7,100 în materia dreptului penal, a fost promovată începând cu data de 15.01.2014 și ulterior transferată la Tribunalul Argeș – Secția penală.

Contestatoarea arată, de asemenea, că era îndreptățită la valorificarea rezultatului concursului de promovare din 10.11.2013 și implicit promovarea la Tribunalul Argeș – Secția civilă, întrucât în ședința Plenului C.S.M. din 19.03.2014, s-a vacantat un post de execuție la Secția civilă ca urmare a valorificării rezultatului judecătorului T., pentru Curtea de Apel Pitești, neexistând vreo hotărâre a Colegiului de Conducere din cadrul Tribunalului Argeș în sensul de a fi alocat postul unei alte funcții sau secții, astfel cum prevăd dispozițiile art.22 alin.1 lit.b1 și b2 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești.

În acest context, se impunea admiterea cererii sale de valorificare pentru postul care s-a vacantat urmare a unei măsuri dispune în interiorul termenului de valorificare.

Intimatul Consiliul Superior al Magistraturii a depus la dosar întâmpinare prin care a solicitat respingerea ca neîntemeiată a contestației, susținând, în esență, că în ceea ce privește postul vacant de la Tribunalul Argeș, urmare a

promovării judecătorului T., a fost alocat funcției de președinte de secție, întrucât se impunea reîntregirea posturilor de conducere, care puteau fi ocupate și de persoane din afara instanței respective.

De asemenea, era vacant și postul de președinte al tribunalului, însă astfel de funcții pot fi ocupate doar prin procedura concursului de numire în funcții de conducere a judecătorilor, în condițiile art.48-50 din Legea nr.303/2004 și nu prin valorificarea rezultatelor în funcții de execuție.

Contestatoarea a depus la dosar răspuns la întâmpinare precum și precizări prin care solicită admiterea contestației sale astfel cum a fost formulată, combătând argumentele intimatului C.S.M..

3. Soluția instanței de recurs

Înalta Curte, analizând contestația formulată, apreciază că aceasta este întemeiată pentru considerentele ce urmează a fi expuse în continuare.

Astfel cum rezultă din înscrierile depuse la dosarul cauzei, prin Hotărârea nr.355 din 19.03.2014 a Plenului C.S.M., a fost respinsă cererea formulată de contestatoarea D. de valorificare a rezultatului obținut la concursul de promovare efectivă în funcții de execuție a judecătorilor și procurorilor din data de 10.11.2013, la care aceasta a obținut media generală 8,75, clasându-se pe poziția a 4-a. În cuprinsul termenului de valorificare a rezultatelor obținute la concurs, au fost valorificate rezultatele obținute la concurs de ceilalți trei judecători clasati înaintea contestatoarei.

De asemenea, prin Hotărârea Secției pentru judecători nr.258/25.02.2014, judecătoarea B., care a participat la rândul său la același concurs de promovare din 10.11.2013, asemenea contestatoarei, concurând pentru Tribunalul Dâmbovița – Secția penală, care a obținut nota 7,100 în materia dreptului penal, a fost promovată începând cu data de

15.01.2014 și ulterior transferată la Tribunalul Argeș – Secția penală.

Prin Hotărârea nr.351 din 19.03.2014, a fost admisă cererea de valorificare formulată de judecător T. din cadrul Tribunalul Argeș – Secția civilă, acesta fiind promovat la Curtea de Apel Pitești începând cu data de 1.05.2014.

În cuprinsul Hotărârii nr.355/2014, contestată în cauză, s-a reținut că motivul respingerii cererii de valorificare formulată de contestatoare este faptul că postul ce s-a vacantat urmare a promovării judecătorului T., va fi alocat funcției de președinte de secție, astfel că acest post nu poate fi ocupat prin valorificarea rezultatelor concursului organizat la data de 10.11.2013.

Potrivit Hotărârii nr.926bis din 13.12.2011 a Plenului C.S.M., s-a statuat cu valoare de principiu că pentru soluționarea cererilor de valorificare a rezultatelor concursului de promovare în funcții de execuție, pot fi utilizate inclusiv posturile devenite vacante la o dată ulterioară expirării termenului de valorificare, ca urmare a unor măsuri dispuse în interiorul termenului de valorificare a rezultatelor concursului.

În cuprinsul hotărârii contestate s-a reținut că urmare a promovării prin valorificare a rezultatului obținut la concursul de promovare în funcții de execuție la Curtea de Apel Pitești a domnului T., judecător la Tribunalul Argeș, se va mai vacanta un post de judecător la Tribunalul Argeș, post care, dat fiind faptul că vacantarea postului de la nivelul Curții de Apel Pitești s-a făcut în interiorul termenului de valorificare, este considerat ca fiind post ce se vacantează în afara termenului de valorificare dar ca urmare unei măsuri dispuse în interiorul termenului.

În consecință, postul ce s-a vacantat la Tribunalul Argeș – Secția civilă putea fi utilizat pentru soluționarea cererii de valorificare a rezultatului concursului de promovare în funcții de execuție formulată

de contestatoare la 29.01.2014, fapt care nu a fost contestat de intimatul C.S.M.

Motivele intimatului C.S.M. referitoare la respingerea cererii de valorificare formulată de contestatoare sunt contradictorii, în sensul că pe de o parte, în cuprinsul Hotărârii nr.355/19.03.2014 s-a menționat că postul ce s-a vacantat la Tribunalul Argeș urmează a fi alocat unei funcții de președinte de secție, iar ulterior, în cuprinsul întâmpinării s-a susținut că postul vacantat este aferent funcției de președinte.

Or, la dosarul cauzei nu este nicio dovadă care să justifice legal transformarea postului vacantat, de execuție, de la Tribunalul Argeș – Secția civilă, urmare a promovării domnului judecător T. într-un post aferent unei funcții de conducere, astfel cum susține intimatul în cauză.

În concluzie, în acest context, alocarea postului vacant unei funcții de conducere, fără o justificare legală, potrivit dispozițiilor art.22 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, s-a făcut cu încălcarea dreptului contestatoarei de a-i fi valorificat rezultatul obținut la concursul de promovare în funcții de execuție din 10.11.2013, în temeiul dispozițiilor art.30 alin.1 din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a judecătorilor și procurorilor aprobat prin Hotărârea nr.621 din 21.09.2006 a C.S.M., cu modificările și completările ulterioare, și implicit, promovarea la instanța pentru care a optat la înscriere.

Avându-se în vedere considerentele expuse, Înalta Curte, în temeiul art.29 alin.5, 7 și 9 din Legea nr.317/2004 republicată, modificată și completată, art.97 alin.4 din Codul de procedură civilă, va admite contestația formulată de D., va anula Hotărârea nr.355/19.03.2014 a Plenului C.S.M. și va obliga intimatul să emită o nouă hotărâre prin care să admită cererea contestatoarei de valorificare a rezultatului la concursul din 10.11.2013 pentru promovarea în funcția de execuție la Tribunalul Argeș – Secția civilă.

5. Valorificarea rezultatului concursului de promovare în funcții de execuție nu trebuie să se facă numai pe baza criteriului mediei obținute, la oricare dintre secții, din moment ce Regulamentul nu prevede că promovarea se face pe specializări, ci stabilește că se face în raport de opțiunea candidatului din cererea de înscriere, opțiune care se referă și la specializarea, dar și la secție.

(Curtea de Apel București, Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, sentința civilă nr. 565 din 3 martie 2015, dosar nr. 4002/1/2013)

Prin contestația depusă la Consiliul Superior al Magistraturii, la data de 10.07.2013, contestatoarea P.F.M. a solicitat anularea Hotărârii Plenului C.S.M. din data de 27 iunie 2013, prin care i s-a respins cererea de valorificare a rezultatului obținut la examenul de promovare în funcții de execuție a judecătorilor organizat în data de 3 martie 2013.

Consiliul Superior al Magistraturii a înaintat contestația formulată către Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția contencios administrativ și fiscal, unde a fost înregistrată la data de 22 iulie 2013.

În motivarea contestației, contestatoarea arată că a participat la concursul de promovare în funcții de execuție din data de 3 martie 2013 pentru Tribunalul București – Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal, obținând nota 9.00, dar în ședința Plenului C.S.M. din 27.06.2013 a fost primul concurent respins la valorificarea rezultatului pentru această secție.

Mai susține contestatoarea că în aceeași ședință din 27 iunie 2013, Plenul C.S.M. a hotărât ocuparea pe perioadă nedeterminată a 2 posturi temporar vacante la nivelul Tribunalului București, în condițiile art. 134 ind. 1 din Legea nr. 304/2004. Prin urmare, aceste locuri au devenit vacante la data de 27 iunie 2013, dată la care au fost analizate și cererile de promovare prin valorificare, dar nu au fost luate în considerare în procedura de valorificare.

Arată contestatoarea că, procedând în acest mod, Consiliul Superior al Magistraturii a încălcat principiul egalității în drepturi, fiind privilegiați judecătorii promovați pentru locurile ce se vor vacanta începând cu data de 15.07.2013 (funcții de conducere), respectiv cu data de 01.09.2013 (promovare la curtea de apel), deși avea posibilitatea să amâne discutarea cererilor de valorificare până când Tribunalul București comunica C.S.M. căror secții au fost repartizate cele două posturi vacante.

Mai susține nelegalitatea Hotărârii nr. 489/14.06.2013 a Plenului CSM, deoarece adaugă la prevederile Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a judecătorilor și procurorilor, publicat la data de 27.12.2012 și, în raport de care, s-a înscris la concursul de promovare în funcții de execuție, optând pentru Tribunalul București – secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

În acest sens arată că, în temeiul Regulamentului din 27.12.2012, analiza cererilor de valorificare a rezultatelor obținute la examenul de promovare din data de 03.03.2013 trebuia făcută în ordinea mediilor obținute, în limita numărului de posturi vacante și cu posibilitatea valorificării rezultatului la orice altă secție civilă a Tribunalului București.

La data de 8 august 2013, contestația P.F.M. a depus prin registratura Înaltei Curți de Casație și Justiție – secția contencios administrativ și fiscal cerere prin care a precizat și completat contestația arătând că înțelege să solicite, în contradictoriu cu intimatul Consiliul Superior al Magistraturii următoarele:

- anularea Hotărârii Plenului C.S.M. din data de 27 iunie 2013 prin care intimatul i-a respins cererea de valorificare a rezultatului obținut la examenul de promovare în funcții de execuție a judecătorilor organizat în data de 3 martie 2013.

- anularea Hotărârii Plenului C.S.M. nr. 489/14.06.2013, prin care s-a adăugat la prevederile Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a judecătorilor și procurorilor, publicat la data de 27.12.2012;

- anularea Hotărârilor nr. 688 și 689 din data de 18.07.2013 prin care secția pentru judecători a C.S.M. a hotărât transferul judecătorilor S.M. și V.C.Ș. la Tribunalul București, începând cu data de 01.09.2013, luând în considerare cele 2 locuri vacante încă din 27 iunie 2013.

În motivarea primelor două capete ale cererii completatoare, contestatoarea a reluat argumentele de fapt și de drept dezvoltate și în contestația înregistrată la Consiliul Superior al Magistraturii, astfel cum acestea au fost redate anterior.

În ceea ce privește al treilea capăt de cerere, contestatoarea a susținut că, în mod nelegal, Secția pentru Judecători din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii a hotărât transferul judecătorilor S.M. și V.C.Ș. la Tribunalul București, începând cu data de 1.09.2013, luând în considerare cele două locuri vacante încă din data de 27 iunie 2013. Afirmă contestația că cele două locuri trebuiau utilizate în procedura de valorificare din 27.06.2013, iar soluționarea cererilor de promovare la nivelul Tribunalului București, respinse în ședința din 27.06.2013, trebuia amânată până când Tribunalul București stabilea căror secții au fost repartizate cele două posturi vacante.

Prin întâmpinarea depusă la dosar, intimatul Consiliul Superior al Magistraturii a invocat excepția necompetenței materiale a Înaltei Curți de Casație și Justiție – secția contencios administrativ

și fiscal în ceea ce privește soluționarea capătului de cerere vizând anularea Hotărârii Plenului C.S.M. nr. 489 din 14 iunie 2013.

Referitor la celelalte capete de cerere a solicitat respingerea acestora ca nefondate arătând următoarele:

Prin Hotărârea nr. 773 din data de 27 iunie 2013, Plenul C.S.M. a respins cererea unui număr de 11 judecători, printre care și contestatoarea, de valorificare a rezultatului obținut la concursul de promovare în funcții de execuție din data de 3 martie 2013, la Tribunalul București – secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

Potrivit rezultatelor finale, d-na judecător P.F.M. s-a clasat pe poziția a 8-a, cu media generală 9.00, iar la Tribunalul București - secția a IX-a contencios administrativ și fiscal au fost scoase la concurs 2 posturi, care au fost ocupate de candidații care s-au clasat pe primele două locuri.

Ulterior, prin Hotărârea Plenului C.S.M.nr.505 din 4 iunie 2013 au fost promovați prin valorificare și candidații clasați pe pozițiile 3-5, iar prin Hotărârea Plenului C.S.M. nr. 749 din 27 iunie 2013, în urma vacantării altor două posturi de judecători la secția a IX-a contencios administrativ și fiscal a Tribunalului București au fost promovați prin valorificare candidații aflați pe pozițiile 6 și 7.

În lipsa altor posturi de execuție de judecător vacante, plenul a respins celelalte cereri de valorificare, având în vedere și că la data de 21 iunie 2013 expirase termenul de 3 luni în care, potrivit art. 30 alin. 1 din Regulament, puteau fi valorificate rezultatele concursului din 3 martie 2013, pe posturile ce se vacantau în această perioadă.

Referitor la cele două Hotărâri nr. 688 și 689 din 18 iulie 2013 ale Secției pentru Judecători din cadrul C.S.M., prin care s-au aprobat cererile de transfer a doi

judecători, intimatul a arătat că acestea sunt legale, cele două posturi din cadrul Tribunalului București devenind vacante după data de 21 iunie 2013, când a expirat termenul de 3 luni de valorificare a rezultatelor concursului din 3 martie 2013.

Prin încheierea de ședință de la termenul din 26 martie 2014, instanța a pus în vedere contestatoarei să dea lămuriri în legătură cu obiectul contestației și, totodată, a dispus, în temeiul art. 16 ind. 1 din Legea nr. 554/2004, introducerea în cauză și citarea în calitate de intimati a judecătorilor V.C.Ș. și S.M., transferați la Tribunalul București prin Hotărârile nr. 688 și 689 din 18 iulie 2013 ale Secției pentru Judecători din cadrul C.S.M..

Pentru termenul din 7 mai 2014, contestatoarea P.F.M. a depus la dosar precizări privind obiectul contestației arătând că solicită:

- anularea Hotărârii nr. 773 din data de 27 iunie 2013 a Plenului CSM prin care i s-a respins cererea de valorificare a rezultatului obținut la examenul de promovare în funcții de execuție a judecătorilor, organizat în data de 3 martie 2013;

- anularea Hotărârii nr. 489 din 4 iunie 2013 a Plenului C.S.M.;

- anularea Hotărârilor nr. 688 și 689 din data de 18.07.2013 ale Secției pentru judecători a C.S.M.

Prin *decizia nr. 2098/7.05.2014*, Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Contencios Administrativ și Fiscal a admis excepția de necompetență materială invocată de Consiliul Superior al Magistraturii privind soluționarea cererii de anulare a Hotărârii C.S.M. nr. 489/2013.

A declinat competența de soluționare a acestei cereri în favoarea Curții de Apel București – secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

A respins contestația precizată de reclamanta P.F.M. împotriva Hotărârii nr.

773 din 27 iunie 2013 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, precum și a Hotărârilor nr. 688 și 689 din 18 iulie 2013 ale Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii, ca nefondată.

Cauza a fost înregistrată pe rolul Curții de Apel București – Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal la data de 29.09.2014.

Pârâtul C.S.M. a depus la dosar *note scrise* prin care a invocat excepția lipsei de interes față de împrejurarea că Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Contencios Administrativ și Fiscal a respins ca nefondată contestația formulată de reclamantă împotriva Hotărârii Plenului C.S.M. nr. 773/27.06.2013 și a Hotărârilor Secției pentru judecători nr. 688 și 689/18.07.2013.

Prin Hotărârea nr. 773/2013 a fost respinsă cererea unui număr de 11 judecători, printre care și reclamanta, de valorificare a rezultatului obținut la concursul de promovare în funcții de execuție din data de 3.03.2013, la Tribunalul București – Secția a IX-a Contencios Administrativ și Fiscal.

Pârâtul apreciază că reclamanta nu mai face dovada existenței unui folos practic urmărit, cererea sa de valorificare a rezultatului concursului fiind definitiv respinsă de instanță.

Pe fondul cauzei a solicitat respingerea acțiunii arătând că prin hotărârea contestată nu s-au adus modificări Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a judecătorilor și procurorilor, ci s-au stabilit reguli clare privind modalitatea de interpretare și aplicare concretă a regulamentului.

Analizând proba cu înscrisuri administrată în cauză, Curtea reține că reclamanta solicită anularea Hotărârii Plenului C.S.M. nr. 489/4.06.2013 prin care s-au stabilit următoarele:

- în situația concursului între cererile de valorificare formulate de către judecători și solicitările procurorilor de numire în funcția de judecător, se va acorda prioritate de soluționare cererilor de valorificare;

- în scopul soluționării cererilor de valorificare, pot fi considerate ca secții de aceeași specializare, în sens larg, secțiile civile cu fostele secții comerciale reorganizate;

- pentru stabilirea identității de specializare se impune solicitarea de date de la instanța în cauză cu privire la competența secțiilor implicate;

- în situația concursului între cererile de valorificare ale candidaților de la secții de aceeași specializare care vizează posturi de la alte secții de aceeași specializare cu cele pentru care au candidat și la care nu există candidați valorificabili, valorificarea se face pe secție în ordinea mediilor până la ocuparea posturilor de la prima secție, respectiv cea cu numărul mai mic, trecându-se apoi la secția de aceeași specializare cu numărul următor, și așa mai departe;

- în cazul concursului între cererile de valorificare pentru secții de aceeași specializare la care au fost scoase posturi la concurs și există candidați valorificabili, valorificarea se face pe secții, în ordinea mediilor, iar după valorificarea tuturor celor care au candidat pentru o anumită secție, vor fi valorificați cei de la secțiile de aceeași specializare;

- respingerea, de principiu, a solicitărilor, de valorificare în raport cu materia de concurs, dacă nu sunt vizate secții de aceeași specializare cu cea la care s-a înscris candidatul.

Hotărârea a fost adoptată în contextul desfășurării la data de 3.03.2013 a concursului pentru promovarea în funcții de execuție, efectivă, a judecătorilor și procurorilor, ale cărui rezultate au fost validate la data de 21.03.2013 și al

înregistrării mai multor solicitări de valorificare a rezultatelor acestuia.

Reclamanta a participat la acest concurs pentru Tribunalul București – Secția a IX-a Contencios Administrativ și Fiscal obținând media 9.00, iar cererea sa de valorificare a rezultatului concursului a fost respinsă prin Hotărârea Plenului C.S.M. nr. 773/27.06.2013, contestația formulată de reclamantă împotriva acestei hotărâri fiind respinsă ca nefondată prin decizia nr. 2098/7.05.2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția Contencios Administrativ și Fiscal.

În raport de această împrejurare, pârâțul C.S.M. a invocat excepția lipsei de interes, pe care Curtea o apreciază neîntemeiată și o va respinge constatând că reclamanta justifică un interes în a solicita anularea Hotărârii Plenului C.S.M. nr. 489/2013.

Această hotărâre a fost avută în vedere la adoptarea Hotărârii nr. 773/27.06.2013 prin care a fost respinsă cererea reclamantei de valorificare a rezultatului obținut la concursul de promovare și este considerată de către reclamantă un act administrativ vătămător, în sensul art. 1 din Legea 554/2004, aceasta având interesul de a obține o hotărâre judecătorească de anulare a acestui act administrativ, hotărâre pe care și-ar putea întemeia o cerere de revizuire împotriva deciziei nr. 2098/7.05.2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția Contencios Administrativ și Fiscal, în conformitate cu dispozițiile art. 509 alin. 1 pct. 5 din noul Cod de procedură civilă.

În jurisprudență se admite că are valoare de înscris nou, ce poate fi folosit într-o cerere de revizuire, hotărârea judecătorească obținută pe baza unei acțiuni introdusă înainte de soluționarea definitivă a litigiului în care se cere revizuirea, cu motivarea că hotărârea nu putea fi înfățișată în acel litigiu, întrucât nu era în putința părții să determine

pronunțarea ei la o dată anterioară, pentru a fi în măsură a se servi de ea.

În consecință, reclamanta justifică un interes în cauză, chiar și după pronunțarea deciziei nr. 2098/7.05.2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția Contencios Administrativ și Fiscal, astfel că excepția va fi respinsă.

Pe fondul cauzei se reține că reclamanta susține că Hotărârea nr. 489/2013 adaugă la prevederile Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a judecătorilor și procurorilor, invocă dispozițiile art. 30 alin. 2 din acest regulament, în forma în vigoare la data înscrierii la concurs – (27.12.2012), susține că nu sunt aplicabile dispozițiile art. 28 alin. 4 din regulament și că promovarea candidaților la celelalte secții civile ale Tribunalului București nu se putea face cu nerespectarea criteriului ordinii mediilor obținute de către toți participanții la concurs care au formulat cereri de valorificare și cu mențiunea valorificării rezultatului la orice altă secție a Tribunalului București.

De asemenea, arată că se impunea analizarea cererilor de valorificare în ordinea mediilor obținute, în limita numărului de posturi vacante, astfel cum prevedea regulamentul, în forma publicată la data de 27.12.2012.

Curtea constată că aceste critici referitoare la modul de soluționare a cererilor de valorificare, susținerile privind modalitatea în care se impunea analizarea acestor cereri se referă la legalitatea Hotărârii Plenului C.S.M. nr. 773/2013, prin care au fost respinse cererile de valorificare, și nu la legalitatea Hotărârii nr. 489/2013.

În condițiile în care Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Contencios Administrativ și Fiscal s-a pronunțat asupra legalității Hotărârii nr. 773/2013, prin hotărâre definitivă, aceste susțineri nu mai pot fi examinate de instanță în prezenta cauză.

Totodată, Curtea constată că reclamanta nu indică în concret care sunt motivele de nelegalitate a hotărârii contestate, limitându-se la a susține că hotărârea adaugă la regulamentul și că nu sunt aplicabile dispozițiile art. 28 alin. 4 din regulament, potrivit cărora promovarea efectivă se face în raport de opțiunea candidatului.

Instanța reține că prin această hotărâre au fost stabilite reguli privind modalitatea de interpretare și de aplicare concretă a prevederilor din regulament, fără a fi aduse adăugiri regulamentului.

Cu privire la art. 28 alin. 4 din Regulament se menționează în considerentele hotărârii contestate că promovarea candidaților care s-au încadrat în numărul de locuri scos la concurs s-a făcut în ordinea mediilor și numai la secțiile la care au candidat.

Art. 30 din Regulament, care reglementează situația valorificării, face trimitere în alin. 2 numai la art. 28 alin. 3 care prevede că promovarea se face în ordinea mediilor și la art. 29 care reglementează modul de departajare la medii egale, fără a trimite și la art. 29 alin. 4 care prevede că promovarea se dispune în raport cu opțiunea candidatului, opțiune care vizează inclusiv secția.

Plenul C.S.M. a apreciat că în lipsa unei trimiteri la art. 29 alin. 4 nu poate fi decât o necorelare și nu poate constitui temei pentru a considera că, în cazul valorificării promovarea se face numai în ordinea mediilor și nu pe secții, indiferent că acestea sunt sau nu de aceeași specializare. În caz contrar s-ar crea o situație mai favorabilă celor care nu s-au încadrat în numărul de locuri scos la concurs și care își valorifică rezultatul, comparativ cu cei care s-au încadrat în numărul locurilor și care sunt promovați numai la secțiile pentru care au candidat și, pe de altă parte, s-ar ajunge în situația absurdă în care, făcând trimitere numai la ordinea mediilor, valorificarea să se

facă numai în această ordine, indiferent de secțiile pentru care au candidat solicitanții.

S-a mai apreciat că valorificarea la oricare dintre secții numai după criteriul mediei ar fi fost posibilă doar în situația în care regulamentul ar fi stabilit că promovarea se face pe specializări. Or, art. 29 alin. 4 prevede că promovarea se face în raport de opțiunea candidatului din cererea de înscriere, opțiune care vizează nu numai specializarea, ci și secția.

În consecință, Plenul C.S.M. a apreciat că, în cazul concursului între cererile de valorificare pentru secții de aceeași specializare la care au fost scoase posturi la concurs și există candidați valorificabili, valorificarea poate fi făcută în aceleași condiții ca și promovarea, respectiv în ordinea mediilor și în raport cu opțiunea candidaților din cererea de concurs referitoare la secție și numai după valorificarea tuturor celor care au candidat pentru o anumită secție pot fi valorificați candidații de la secțiile de aceeași specializare.

Curtea apreciază că dispozițiile din hotărâre care stabilesc că valorificarea

poate fi făcută în aceleași condiții ca și promovarea nu adaugă la prevederile Regulamentului, ci menționează doar care sunt criteriile aplicabile în situația concursului între cererile de valorificare formulate de candidații care urmăresc valorificarea rezultatului concursului la alte secții, de aceeași specializare cu cea pentru care au optat la momentul înscrierii la concurs.

Împrejurarea că art. 30 alin. 2 din Regulament face trimitere doar la art. 28 alin. 2 și art. 29, nu și la art. 28 alin. 4 din Regulament nu este de natură să ducă la concluzia că valorificarea rezultatului concursului de promovare trebuie să se facă numai pe baza criteriului mediei obținute, la oricare dintre secții, din moment ce Regulamentul nu prevede că promovarea se face pe specializări, ci stabilește că se face în raport de opțiunea candidatului din cererea de înscriere, opțiune care se referă și la specializarea, dar și la secție.

Față de aceste considerente, Curtea apreciază că hotărârea contestată este legală, nu adaugă la Regulament, astfel că acțiunea va fi respinsă ca neîntemeiată.

6. Contestație împotriva calificativului acordat la evaluarea activității profesionale a unui procuror. Chiar admitând că interviul nu este o etapă a cărei parcurgere se află la libera opțiune a comisiei de evaluare, nu se poate aprecia că nerealizarea acestei etape atrage nulitatea, respectiv nelegalitatea întregii proceduri, în lipsa unei reglementări exprese în acest sens.

(Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția de contencios administrativ și fiscal, decizia nr. 3528 din 30 septembrie 2014, dosar nr. 3497/1/2013)

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

1. Hotărârea contestată

Prin Hotărârea nr.428 din 11 aprilie 2013, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a respins, ca neîntemeiată, contestația formulată de doamna P.R., procuror în cadrul Parchetului de pe lângă

Judecătoria Vaslui, împotriva Hotărârii Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii nr.57 din 05 martie 2012.

Pentru a hotărî astfel, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a reținut următoarele:

Asupra cererii de recuzare și excepției de neconstituționalitate invocate de contestatoare.

Împrejurarea că Plenul Consiliului îndeplinește rolul de „instanță extra-judiciară” în cazul acțiunilor disciplinare

rezultă din considerentele Deciziei Curții Constituționale nr.391/17.04.2007; atât Secțiile Consiliului cu ocazia soluționării acțiunilor disciplinare, cât și Plenul cu ocazia soluționării contestațiilor la evaluare funcționează ca „instanțe extrajudiciare”, soluționarea acestor cauze făcându-se, potrivit dispozițiilor art.44 din Legea nr.317/2004, normă specială care se aplică cu prioritate. Spre deosebire de procedura disciplinară, unde legea organică (Legea nr.317/2004 - art. 49 alin.7) prevede expres că „Dispozițiile din prezenta lege ce reglementează procedura de soluționare a acțiunii disciplinare se completează cu dispozițiile Codului de procedură civilă”, în cazul contestațiilor la evaluare aceste mențiuni nu se regăsesc.

Rezultă, deci, inaplicabilitatea, în prezenta contestație, a dispozițiilor art.27 pct.7 din Codul de procedură civilă, invocate drept temei al cererii de recuzare, motiv pentru care, cu unanimitatea voturilor membrilor prezenți, a fost respinsă această cerere, ca inadmisibilă.

Sesizarea Curții Constituționale cu o excepție de neconstituționalitate poate fi făcută doar de către instanțele judecătorești enumerate limitativ de legea organică, iar nu și de alte instanțe extrajudiciare, cum este Plenul Consiliului Superior al Magistraturii în soluționarea prezentei contestații.

Tot astfel, Plenul a apreciat că cererea de sesizare a Curții de Apel București cu excepția de nelegalitate a unui act administrativ cu caracter normativ nu poate fi primită, având în vedere calitatea de „instanță extrajudiciară” a Consiliului Superior al Magistraturii și procedura expres prevăzută de lege și regulament în materia evaluării.

Asupra fondului contestației

Prin adresa nr. 696/VI/13/02.02.2012 a Parchetului de pe lângă Tribunalul Vaslui, înregistrată la Consiliul Superior al Magistraturii sub nr.1/3129/1154/

03.02.2012, a fost transmisă contestația împotriva calificativului acordat la evaluarea activității profesionale desfășurate în perioada 01.01.2008-31.12.2010, formulată de doamna procuror P.R., din cadrul Parchetului de pe lângă Judecătoria Vaslui, în conformitate cu dispozițiile art. 37 din Regulamentul privind evaluarea activității profesionale a judecătorilor și procurorilor, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 676/2007, cu modificările și completările ulterioare.

Prin contestația formulată, doamna procuror a solicitat fie reevaluarea domniei sale de către altă comisie de evaluare, fie modificarea calificativului în mod corespunzător notei pe care ar fi trebuit să o acorde comisia.

Prin Hotărârea Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii nr.57/05.03.2012 a fost respinsă contestația formulată de doamna procuror Pintiliasa Roxana împotriva calificativului acordat la evaluarea activității profesionale desfășurate în perioada 01.01.2008-31.12.2010.

La data de 05.03.2012, doamna procuror a formulat contestație împotriva Hotărârii Secției pentru procurori nr.57/05.03.2012, întemeindu-se pe dispozițiile art.37 alin.5 din Regulamentul privind evaluarea activității profesionale a judecătorilor și procurorilor, precizând că va expune motivele contestației, după redactarea și comunicarea hotărârii.

Hotărârea i-a fost comunicată doamnei procuror la data de 05.04.2012, iar la data de 10.04.2012 a fost înregistrată la Consiliul Superior al Magistraturii, sub nr.1/10008/1154/2012, o completare a contestației inițiale.

În cuprinsul acestei completări, doamna procuror a învederat faptul că au fost încălcate mai multe norme de procedură a evaluării prevăzute de Legea privind statutul judecătorilor și procurorilor precum și de Regulamentul de evaluare

a activității profesionale a judecătorilor și procurorilor, fiind, totodată, apreciată în mod greșit activitatea sa.

A mai arătat doamna procuror că Hotărârea Secției pentru procurori nr.57/2002 este nelegală, deoarece Secția nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în contestația formulată, fiind omisă analizarea greșitei alcătuirii a comisiei de evaluare, neîntocmirii proceselor verbale prevăzute de art.31 din Regulamentul de evaluare, încălcării obligației motivării de către Comisia de evaluare a fiecărei note acordate.

Totodată, doamna procuror a arătat ca Secția a apreciat greșit atât faptul că nu exista obligația interviului în fața comisiei de evaluare, cât și faptul că soluția de remediere a deficiențelor din activitatea comisiei de evaluare prin reevaluarea de către o altă comisie nu este permisă.

Analizând contestația, Plenul a apreciat că Hotărârea nr.57 din 05.03.2012 a Secției pentru procurori este temeinică și legală pentru următoarele considerente:

În ceea ce privește greșita alcătuire a comisiei de evaluare și încălcarea prevederilor art. 39 alin. 3 din Legea nr. 303/2004, potrivit căroră în cazul procurorilor de la parchetele de pe lângă judecătorii (cum este cazul doamnei procuror), comisiile de evaluare sunt formate din conducătorul parchetului și 2 procurori desemnați de colegiul de conducere, Plenul reține că doamna procuror Daniela-Roxana Pintiliasa a fost evaluată de către o comisie de evaluare a parchetului ierarhic superior, potrivit dispozițiilor art. 25 alin. 6 din Regulamentul de evaluare, în forma în vigoare la data de 01.01.2008, conform căroră: „La instanțele sau parchetele la care funcționează un număr mai mic de 10 judecători, respectiv procurori evaluarea se face de comisia constituită la instanța ierarhic superioară sau, după caz, la parchetul ierarhic superior”.

Dispoziția regulamentară menționată se regăsește și în forma actuală a

Regulamentului, în cuprinsul art. 25 alin. 9 și a fost avută în vedere de Secția pentru procurori la pronunțarea Hotărârii nr. 57/05.03.2012.

Plenul reține că dispozițiile regulamentare acoperă situațiile în care la o instanța sau parchet cu o schemă redusă de personal nu se poate asigura continuitatea unei comisii de evaluare, cu atât mai mult cu cât fluctuația de personal la nivelul acestor instanțe poate fi des întâlnită. Doamna procuror funcționa la data evaluării la un parchet în schema căruia figurau mai puțin de 9 posturi de procuror (7 de execuție și 2 de conducere), astfel că a fost legal evaluată de către o comisie constituită la parchetul ierarhic superior.

Plenul constată, de asemenea, că membrii comisiei de evaluare din cadrul Parchetului de pe lângă Tribunalul Vaslui au fost numiți prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 677/2007 și reinvestiți prin Hotărârea Plenului nr. 882/14.10.2010, iar ambele hotărâri sunt publicate pe site-ul Consiliului Superior al Magistraturii.

În ceea ce privește invocarea de către contestatară a faptului că Secția pentru procurori nu s-a pronunțat cu privire la incompatibilitatea unora dintre membrii comisiei de evaluare, Plenul constată că revine Colegiului de conducere al parchetului competența constatării situațiilor de incompatibilitate între 2 sau mai mulți membri ai comisiei de evaluare și procurorul evaluat, potrivit dispozițiilor art. 261 din Regulamentul privind evaluarea activității profesionale a judecătorilor și procurorilor, iar doamna Pintiliasa Roxana nu a sesizat Colegiul de conducere la momentul evaluării cu o eventuală incompatibilitate a unor membri ai comisiei de evaluare. De altfel, susținerea contestației privind existența unor neînțelegeri între doamna procuror și doi membri ai comisiei de evaluare nu a fost dovedită în niciun fel și, odată ce nu a fost sesizat

Colegiul de conducere al instanței cu această situație, Plenul apreciază că posibila stare de tensiune nu era de natură a afecta imparțialitatea comisiei de evaluare.

Totodată, Plenul apreciază că exprimarea oficială a unor puncte de vedere cu privire la activitatea doamnei procuror de către un membru al comisiei de evaluare nu este de natură a afecta obiectivitatea și imparțialitatea acestui membru al comisiei de evaluare ci vizează comunicarea unor situații statistice privind activitatea unui magistrat.

Referitor la susținerile contestatoarei privind neîntocmirea și aducerea la cunoștință a proceselor verbale prevăzute de art. 31 din Regulamentul de evaluare, Plenul nu le poate reține dat fiind faptul că în ședința din data de 29.03.2011 a Comisiei 3 - *Eficientizarea activității și performanța judiciară a instanțelor și parchetelor*, s-a apreciat că evaluarea se poate realiza conform Ghidului de evaluare a activității profesionale a magistraților, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 10/2008, cu modificările și completările ulterioare și Regulamentului privind evaluarea activității profesionale a judecătorilor și procurorilor, chiar dacă nu a existat o evaluare anuală, urmând ca în cadrul evaluării să fie verificată activitatea desfășurată pe ultimii 3 ani.

În ceea ce privește critica adusă de contestatară cu privire la nerealizarea interviului, Plenul constată că în conformitate cu dispozițiile art. 34 pct. 1 din Regulament, interviul reprezintă „(...) discuția purtată (...) la finalul perioadei de evaluare (...) atât cu privire la aspectele care nu au putut fi clarificate ca urmare a culegerii datelor și informațiilor necesare evaluării, cât și cu privire la aspectele în legătură cu care judecătorul sau procurorul a formulat observații sau obiecții. În perioada supusă evaluării, între judecătorul sau procurorul evaluat și

membrii comisiei de evaluare pot avea loc periodic discuții cu privire la orice aspecte privind procesul de evaluare”.

În Raportul de evaluare a activității profesionale a doamnei procuror Pintiliasa Roxana s-a arătat că „Procurorul nu a solicitat participarea la interviu, iar comisia nu a considerat necesar”, precum și că „Procurorul nu contestă alte note acordate de comisia de evaluare, decât nota la criteriul „sanțiuni disciplinare rămase irevocabile în perioada supusă evaluării”, considerând că nu a fost respectată cerința criteriului. Observația este întemeiată și se admite, comisia acordând nota la acest criteriu. Obiecțiunile cu privire la conținutul recomandărilor comisiei nu sunt întemeiate, ele fiind justificate de constatările făcute cu ocazia controalelor și cu ocazia cercetării disciplinare desfășurată în anul 2010”.

Din dispozițiile regulamentare mai sus menționate, coroborate cu dispozițiile art. 1 pct. 2 din Regulament, Plenul consideră că interviul reprezintă o etapă a procesului de evaluare, însă nerealizarea acestuia nu impiedică cu nimic asupra procesului de evaluare și a finalizării acestuia, un atare aspect derivând din chiar conținutul dispozițiilor art. 34 pct. 2, prin care se arată că refuzul persoanei evaluate de a se prezenta la interviu, nu împiedică parcurgerea următoarelor etape ale procedurii de evaluare și finalizarea acesteia.

Deși în contestația formulată, doamna procuror P.R. susține că interviul nu este „(...) un act la opțiunea exclusivă a comisiei de evaluare”, din textul regulamentar mai sus precizat, rezultă clar că interviul nu se realizează urmare a opțiunii comisiei sau a opțiunii magistratului evaluat, ci se realizează doar dacă există aspecte „care nu au putut fi clarificate (...)”, ori „în legătură cu care judecătorul sau procurorul a formulat observații sau obiecții”.

Plenul observă ca în cazul doamnei P.R., comisia nu a considerat necesară realizarea interviului ceea ce duce la concluzia că, urmare a culegerii datelor și informațiilor necesare evaluării, precum și urmare a formulării observațiilor, nu a fost nevoie de clarificarea niciunui aspect, cu atât mai mult cu cât în urma obiecțiilor formulate de doamna procuror, comisia a înțeles să modifice notarea la unul dintre criterii, realizând acest lucru fără existența unui interviu.

Așadar, nu interviul în sine, în sensul realizării acestuia - ca etapă a procesului de evaluare - poate influența schimbarea notării ori acordarea calificativului, ci doar elementele concrete, care pot fi exprimate și în scris, astfel după cum s-a și întâmplat.

Cu privire la critica adusă de contestatară referitoare la neanalizarea de către Secția de procurori a modului în care notele acordate la fiecare criteriu corespund realității, precum și a omisiunii motivării de către comisia de evaluare a acordării unor note, se constată că în Hotărârea Secției pentru procurori nr.57/05.03.2012 s-a reținut că în urma obiecțiilor formulate de către doamna procuror împotriva raportului de evaluare, comisia a revenit asupra notării acordate inițial la un criteriu, iar la aprecierea activității profesionale s-au avut în vedere constatările rezultate în urma controalelor curente și tematice, precum și datele consemnate în analizele întocmite în baza Ordinului privind organizarea și funcționarea sistemului informațional al ministerului public nr.229/2007, astfel că aprecierea făcută de comisie a avut la bază date concrete și nu subiective. Comisia a examinat actele de control ale conducerii Parchetului de pe lângă tribunalul Vaslui, analizele judiciare și civile (...), referatele întocmite cu ocazia controalelor tematice și curente, actele depuse de magistrat și actele de control de pe lângă Curtea de Apel Iași". Atât

notele, cât și calificativul care se pot acorda magistratului evaluat, conform dispozițiilor art.36 pct.5 din Regulament, acestea „(...) trebuie să corespundă datelor, constatările și observațiilor comisiei de evaluare”.

Dacă nota acordată corespunde acestor cerințe, adică este conformă cu datele, constatările și observațiile comisiei de evaluare, Plenul consideră că motivarea acordării sale este implicită.

Prin urmare, Plenul apreciază că notele acordate doamnei procuror sunt justificate de către documentația atașată, astfel încât argumentele sale nu pot fi reținute.

Plenul reține că nu exista o obligație a Secției pentru procurori de a analiza toate motivele invocate de către doamna procuror în cuprinsul contestației împotriva calificativului acordat de comisia de evaluare pentru activitatea profesională din perioada 2008-2010, atâta timp cât au fost cercetate principalele argumente din cuprinsul contestației. Plenul reține că în jurisprudența sa constantă, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat că „obligația pe care o impune art. 6 paragraful 1 instanțelor naționale de a-și motiva deciziile nu presupune existența unui răspuns detaliat la fiecare argument formulat de parte”, noțiunea de proces echitabil presupunând ca „o instanță internă care nu a motivat decât pe scurt hotărârea sa să fi examinat totuși în mod real problemele esențiale care i-au fost supuse”.

2. Calea de atac exercitată

Împotriva Hotărârii nr. 428 din 11 aprilie 2013 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii (Plenul CSM), a formulat *contestație* P.R., cu precizarea că denumirea inițială a căii de atac exercitate a fost aceea de *recurs*, recalificarea juridică fiind realizată la data de 21 ianuarie 2014, prin încheierea de ședință de la acea dată, în sensul că s-a apreciat că hotărârea contestată vizează

cariera și drepturile judecătorilor și procurorilor, fiind supusă contestației în condițiile art. 29 alin.7 din Legea nr. 317/2004. La aceeași dată a fost practic respinsă și excepția de inadmisibilitate invocată de Consiliul Superior al Magistraturii.

În esență, în motivarea contestației îndreptate împotriva Hotărârii nr. 428/2013 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, au fost arătate următoarele:

(i) Cu privire la *Legea de procedură aplicabilă cauzei*, s-a arătat că se impune ca Înalta Curte să considere că este admisibil recursul promovat, dispunând, urmare a constatării neregulilor și nelegalităților comise, reluarea procedurii de acordare a calificativului;

(ii) Cu privire la pretinsa inadmisibilitate a recursului, deja invocată de intimat prin adresa nr. 10674/1154/2013, s-a arătat că se impune respingerea acestei excepții, raportat și la practica recentă a ÎCCJ-SCAF (a se vedea în acest sens Decizia nr.5380/23.05.2013); contestatoarea a indicat că, dată fiind posibilitatea de a nu fi primit punctul său de vedere cu privire la aplicarea art. 40 alin.4 din Legea nr. 303/2004, invocă excepția de nelegalitate a acestui articol în raport cu prevederile art. 21 alin.3 din Constituția României;

(iii) Cu referire la motivele efective de recurs (contestație) au fost învederate următoarele:

• Plenul CSM nu a fost alcătuit potrivit prevederilor legale în sensul că au fost incluși și au participat la ședința de plen din 11.04.2013, membri care se pronunțaseră anterior asupra contestației, în cadrul secției de procurori; este nefondat considerentul conform căruia Plenul CSM nu trebuie să aplice procedurile prevăzute pentru instanțele de judecată, fiind evident că se impunea și respectarea dreptului la un proces echitabil sub aspectul nepărtinirii judecătorilor;

• Plenul CSM a încălcat regula de procedură prevăzută de art. 4 din Legea nr. 554/2004, în forma în vigoare la data declanșării procedurii contestației împotriva hotărârii secției pentru procurori, în sensul că a refuzat nelegal să sesizeze instanța de contencios administrativ cu excepția de nelegalitate a art.25 pct.6 din Regulamentul privind evaluarea activității profesionale a judecătorilor și procurorilor, aprobat prin Hotărârea CSM nr.676/2007, cu modificările ulterioare, arătând în cuprinsul hotărârii atacate că o atare excepție este inadmisibilă;

• Hotărârea Plenului CSM a fost dată cu încălcarea și aplicarea greșită a normelor de drept material privitoare la constituirea comisiei de evaluare, la nerespectarea principiului evaluării permanente, prin neîntocmirea și neprezentarea proceselor verbale anuale, la aprecierea interviului ca nefiind o etapă obligatorie a procesului de evaluare, ci un act la opțiunea exclusivă a comisiei de evaluare.

3. Apărarea intimatului Consiliul Superior al Magistraturii (CSM)

Arătând prin întâmpinarea formulată în cauză că recurenta P.R., procuror la Parchetul de pe lângă Judecătoria Vaslui a formulat recursul de față în temeiul prevederilor noului cod de procedură civilă, în esență, intimatul CSM a invocat inadmisibilitatea căii de atac exercitate, raportat la prevederile art. 40 alin.4 din Legea nr. 303/2004, coroborat cu prevederile cuprinse în Regulamentele privind evaluarea activității profesionale a judecătorilor și procurorilor (HCSM nr. 676/2007) și respectiv cel de organizare și funcționare a CSM (HCSM nr.326/2005), potrivit cu care „Hotărârile Plenului ca instanță de judecată sunt definitive și irevocabile” iar împotriva hotărârii secției ce a soluționat contestațiile judecătorilor sau procurorilor împotriva calificativelor acordate de comisiile de evaluare a activității profesionale, „hotărârea

Plenului, ca instanță de judecată, este definitivă și irevocabilă”.

În subsidiar, intimatul CSM a arătat că deși recurenta contestatoare nu a indicat nici un text de lege, apreciază că prezentul recurs nu poate fi calificat drept contestație, în temeiul dispozițiilor art.29 alin.(7) din Legea nr. 317/2004, întrucât în materia evaluării judecătorilor și procurorilor, legiuitorul a stipulat distinct o procedură specială, finalizată cu hotărârea definitivă și irevocabilă a Plenului CSM, sens în care a fost invocată și Decizia nr.1759 din 30.03.2012 a ÎCCJ-SCAF.

4.Procedura de soluționare a cauzei de către Înalta Curte de Casație și Justiție –Secția contencios administrativ și fiscal

Astfel cum s-a învederat deja, la termenul de judecată din data de 21 ianuarie 2014, Înalta Curte, deliberând cu prioritate asupra calificării juridice a căii de atac formulate și a admisibilității acesteia, în temeiul art. 22 alin.4 Cod procedură civilă, potrivit cu care „judecătorul dă sau restabilește calificarea juridică a actelor și faptelor deduse judecării, chiar dacă părțile le-au dat o altă denumire”, a apreciat că, în sensul art. 29 alin.7 din Legea nr.317/2004, hotărârea de plen atacată vizează cariera și drepturile judecătorilor și procurorilor, fiind supusă *contestației*. Ca atare s-a decis că aparține secției de contencios administrativ a ÎCCJ, competența de soluționare a contestației astfel calificată, orice altă interpretare având ca efect încălcarea dreptului la acces la justiție prevăzut de art. 6 par. 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, fiind astfel evident că excepția de inadmisibilitate a recursului, invocată de CSM nu putea fi primită.

La același termen, din 21 ianuarie 2014, apărătorul contestatoarei a precizat că stăruie în invocarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art.40 alin.3 din Legea nr.303/2004, sens în care

au fost depuse ulterior la dosar și precizări referitoare la această excepție, însoțite de o serie de înscrisuri, respectiv extrase din documente ale Consiliului Europei și ale CJUE.

Ulterior dezbaterii la 01.04.2014 a solicitării de sesizare a Curții Constituționale cu soluționarea excepției de neconstituționalitate invocate, la data de 9 aprilie 2014 Înalta Curte a respins această cerere ca și cererea de suspendare a judecării formulată în temeiul art. 413 alin.1 pct.1 din Codul de procedură civilă, pentru motivele expres arătate în încheierea de la acea dată și care, în esență, vizează neîndeplinirea cerinței legăturii cu pricina ce se judecă, impusă de art. 29 alin.1 din Legea nr. 47/1992, urmare a calificării căii de atac exercitate în cauză.

La dosar a fost depusă de către intimat la solicitarea instanței, toată documentația ce a stat la baza emiterii actelor atacate și totodată cu fost încuviințate probele cu înscrisuri solicitate de părți. Întreaga documentație a fost analizată nemijlocit de Înalta Curte și evaluată în contextul examinării criticilor contestatoarei.

5.Soluția și considerentele Înaltei Curți asupra contestației formulate

Analizând contestația formulată de dna. procuror P.R. din cadrul Parchetului de pe lângă Tribunalul Vaslui împotriva Hotărârii Plenului CSM nr.428/11.04.2013, prin care i-a fost menținut calificativul „Bine” acordat la evaluarea activității profesionale desfășurate în perioada 01.01.2008-31.12.2010, Înalta Curte constată că nu sunt întemeiate motivele de nelegalitate invocate în ceea ce privește hotărârea de plen contestată și implicit, cu referire și la hotărârea Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii nr.57 din 5 martie 2012.

Cu titlu prealabil, Înalta Curte arată că primele aspecte critice și cereri cuprinse în contestația contestatoarei vizând legea

de procedură aplicabilă judecății recursului, pretinsa inadmisibilitate a recursului ca și solicitarea de sesizare a Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate a art. 40 alin.(4) din Legea nr. 303/2004, republicată, au fost soluționate pe parcursul derulării procesului, prin încheieri interlocutorii, mai sus evocate.

O primă critică referitoare la hotărârea Plenului CSM nr. 428/11.04.2013 vizează alcătuirea, respectiv compunerea la data emiterii acestei hotărâri, contestatoarea apreciind că nu a avut parte de o judecată imparțială și nepărtinitoare urmare a participării și a membrilor ce au alcătuit secția pentru procurori și care au votat cu ocazia emiterii Hotărârii nr. 57 din 5 martie 2012.

Contrar celor susținute de contestațoare, Înalta Curte reține că pronunțarea Hotărârii nr. 428/11.04.2013 de către Plenul CSM în compunerea existentă la acea dată, incluzându-i și pe membrii ce au făcut parte din secția de procurori nu este de natură a atrage nelegalitatea hotărârii și nu încalcă, în sine, dreptul la un proces echitabil.

Este adevărat că potrivit textelor de lege și din regulamentul CSM, evocate și în cuprinsul hotărârii atacate, în această materie Plenul CSM funcționează ca „instanță de judecată”.

În același timp însă, raportat la prevederile art. 126 din Constituția României și la legea organică privind organizarea judiciară, în cuprinsul căreia sunt expres și limitativ menționate instanțele judecătorești, nu se poate nega valabilitatea procedurii speciale aplicabile funcționării Plenului CSM, cuprinse în legea specială, chiar și atunci când acesta funcționează ca „instanță de judecată”.

Drept urmare, normele generale procesual civile nu sunt direct și obligatoriu aplicabile, fără însă ca prin aceasta să fie încălcate principiile și jurisprudența CEDO, dată fiind marja de apreciere acordată statelor contractante și limitările implicite, la care și Curtea Constituțională a făcut în mod direct și efectiv trimitere, în cuprinsul Deciziei nr. 518/2007⁶⁵⁰, pertinent evocată de altfel și de către Plenul CSM în cuprinsul hotărârii contestate în ceea ce privește factorii arătați chiar de Curtea Constituțională, ca fiind de natură a asigura independența și imparțialitatea acestui organ de jurisdicție.

Pentru aceleași argumente, Înalta Curte constată, în acord și cu cele arătate de intimatul CSM că nu sunt întemeiate criticile referitoare la modalitatea de soluționare a excepției de nelegalitate invocată de contestațoare în cursul procedurii, cu privire la dispozițiile art. 25 pct.6 din Regulamentul privind evaluarea activității profesionale a judecătorilor și procurorilor, aprobat prin Hotărârea Plenului CSM nr.676/2007 (în forma în vigoare la 1.01.2008).

Înalta Curte constată că neîntemeiate sunt și susținerile contestațoarei cu referire la încălcarea și, respectiv, greșita aplicare de către Plenul CSM a „normelor de drept material” și anume a prevederilor cuprinse în *Regulamentul privind evaluarea activității profesionale a judecătorilor și procurorilor*.

Din această perspectivă, chestiunea juridică ce se impune a fi dezlegată vizează, în esență, determinarea naturii juridice a normei din regulamentul enunțat, privitoare la etapa interviului în procesul de evaluare profesională, respectiv a efectelor generate în ipoteza neparcurgerii acestei etape, în condițiile

⁶⁵⁰ Decizia nr. 518 din 31 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial nr.559 din 15.08.2007, referitor la excepția de neconstituționalitate a art. 40 alin.(4)

din Legea nr. 303/2004, art. 9 din Legea nr. 304/2004 și a dispozițiilor art. 36 alin.(2) din Legea nr. 317/2004.

în care, în cauză interviul contestatoarei nu s-a efectuat.

În hotărârea de Plen CSM ce formează obiectul prezentei contestații s-a reținut că nu s-a realizat interviul contestatoarei de către comisia de evaluare, menționându-se în raportul de evaluare întocmit că „procurorul nu a solicitat participarea la interviu, iar comisia nu a considerat necesară efectuarea acestuia”. Totodată s-a indicat că în același raport de evaluare au fost expres arătate notele contestate de către contestatoare ca și cele care au fost modificate în urma observațiilor acesteia, cu mențiunea că „nu au fost contestate și alte note dintre cele acordate de comisia de evaluare”.

Articolul 34 din Regulamentul privind evaluarea activității profesionale prevede următoarele: „(1) Interviul de evaluare reprezintă discuția purtată între judecătorul sau procurorul evaluat și membrii comisiei de evaluare la finalul perioadei de evaluare, după efectuarea auto-evaluării, atât cu privire la aspectele care nu au putut fi clarificate ca urmare a culegerii datelor și informațiilor necesare evaluării, cât și cu privire la aspectele în legătură cu care judecătorul sau procurorul a formulat observații și obiecții. În perioada supusă evaluării, între judecătorul sau procurorul evaluat și membrii comisiei de evaluare pot avea loc periodic discuții cu privire la orice aspecte privind procesul de evaluare. (2) Refuzul persoanei evaluate de a întocmi fișa de autoevaluare și de a se prezenta la interviu nu împiedică parcurgerea următoarelor etape ale procedurii de evaluare și finalizarea acesteia.”

Interpretarea teleologică și sistematică a normei sus enunțate conduce la

concluzia că deși interviul reprezintă o etapă distinctă a procesului de evaluare, intenția legiuitorului nu a fost aceea ca neparcurgerea acesteia să conducă la imposibilitatea finalizării procedurii sau să atragă *de plano* invalidarea acesteia.

Că este așa o demonstrează chiar art. 34 alin.(2) în care se arată expres că refuzul de prezentare la interviu nu împiedică parcurgerea următoarelor etape și finalizarea procedurii de evaluare.

Chiar admitând că interviul nu este o etapă a cărei parcurgere se află la libera opțiune a comisiei de evaluare, Înalta Curte constată, raportat la conținutul prevederii examinate, direct incidentă, că nu poate aprecia că nerealizarea acestei etape atrage nulitatea, respectiv nelegalitatea întregii proceduri, în lipsa unei reglementări exprese în acest sens.

Mai mult, în cazul concret al contestatoarei, argumentul comisiei de evaluare în sensul că nu a considerat necesară realizarea interviului, urmare a culegerii datelor și informațiilor necesare în etapele premergătoare ale evaluării, a fost susținut de împrejurarea de fapt, de necontestată, că în urma obiecțiilor contestatoarei, chiar comisia de evaluare a înțeles să modifice notarea la unul dintre criterii, ceea ce s-a realizat în lipsa interviului.

Concluzionând, Înalta Curte constată că nu subzistă în cauză niciunul dintre aspectele de nelegalitate invocate, analizate de altfel și în cuprinsul hotărârii atacate raportat la prima hotărâre a secției de procurori și drept urmare, în temeiul art. 29 alin.(7) din Legea nr. 317/2004, va respinge, ca neîntemeiată, contestația de față.

7. Asigurarea respectării principiilor economicității și eficienței în utilizarea resurselor patrimoniului public al statului dat în folosința Institutului Național a Magistraturii. Situația centrului de la Giroc.

(Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția de contencios administrativ și fiscal, decizia nr. 2708 din 1 iulie 2015, dosar nr. 4675/2/2013)

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

I. Circumstanțele cauzei

1. Cererea de chemare în judecată

Prin cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, reclamantul Institutul Național a Magistraturii (INM) a solicitat, în contradictoriu cu pârâta Curtea de Conturi a României, ca prin hotărârea ce se va pronunța să se dispună următoarele:

- anularea în parte a Deciziei nr. XII/5/2013/D1 a Curții de Conturi din data de 09.04.2013, cu privire la abaterile menționate la punctele 8, 9, 10, 12 și 13, respectiv la măsurile menționate la punctele 1.12, II.1, II.2, II.3 și II.4;

- anularea Încheierii nr. 18/11.06.2013 pronunțată de Comisia de soluționare a contestațiilor din cadrul Curții de Conturi a României, prin care s-a respins contestația formulată împotriva Deciziei nr. XII/5/2013/D1 a Curții de Conturi din data de 09.04.2013;

- anularea în parte a Raportului de control înregistrat la INM cu numărul 1018/11.03.2013, respectiv cu privire la pretensele abateri menționate la punctele 17, 18, 19, 20, 21 și 22;

- suspendarea executării Deciziei nr. XII/5/2013/D1 a Curții de Conturi cu privire la punctele 8, 9, 10, 12 și 13, respectiv la măsurile menționate la punctele 1.12, II.1, II.2, II.3 și II.4 până la soluționarea definitivă a cauzei, conform art.15 din Legea nr.554/2004.

2. Soluția instanței de fond

Prin sentința nr. 3926 din 10 decembrie 2013, Curtea de Apel București - Secția a VIII-a contencios, administrativ și fiscal:

- a respins cererea de suspendare ca neîntemeiată;

- a admis în parte acțiunea formulată de reclamantul Institutul Național al Magistraturii, în contradictoriu cu pârâta Curtea de Conturi a României;

- a anulat în parte Încheierea nr.18/11.06.2013 emisă de Curtea de Conturi, după cum urmează: pct.1 referitor la soluția de respingere a contestației împotriva măsurii dispuse la pct.II.3 din Decizia nr. XII/5/2013D1 din 09.04.2013 și, în consecință, a anulat parțial constatarea de la pct.19 din raportul de control nr.1018/11.03.2013, constatarea nr.10 și măsura de la punctul II.3 din Decizia nr. XII/5/2013D1 din 09.04.2013, în sensul că între cheltuielile ocazionate de cazarea auditorilor de justiție în imobilul din București, sector 2, str. Dimitrie Pompei nr. 5, ce se impun a fi recuperate de la aceștia, nu se regăsesc cele cu serviciile de pază a imobilului și cheltuielile cu curățenia generală; pct.2 referitor la completarea măsurii de la pct.II.1 din Decizia nr. XII/5/2013D1 din 09.04.2013.

În rest, a respins acțiunea ca neîntemeiată și a obligat pârâta la plata cheltuielilor de judecată către reclamant în cuantum de 25 de lei.

3. Cererea de recurs

Împotriva sentinței nr.3926/10.12.2013 pronunțată de Curtea de Apel București a formulat recurs reclamantul Institutul Național al Magistraturii, solicitând casarea în parte a hotărârii recurate în privința dispoziției de respingere în rest a acțiunii ca neîntemeiată, rejudecarea în fond a litigiului și admiterea în totalitate a cererii de chemare în judecată.

Invocând ca temei legal al căii de atac exercitate prevederile art.488 alin.1 pct.8 din Codul de procedură civilă, recurentul-reclamant a susținut, în esență, următoarele critici în raport de sentința primei instanțe:

• În raport de împrejurările de fapt și de drept supuse judecății, în mod greșit instanța de fond a respins cererea de suspendare a actelor administrative atacate, în situația în care ambele condiții impuse de prevederile art.14 din Legea nr.554/2004 sunt îndeplinite în cauză.

Cu privire la fondul cauzei

- Măsura de la pct.II.1 – instanța de fond a interpretat eronat dispozițiile art.371 din Legea nr.303/2004, stabilind să sunt aplicabile doar în cazul activităților de formare continuă;

- Măsura de la pct.II.2 – instanța de fond a extins în mod nelegal aplicarea disp.art.108 alin.3 din Legea nr.304/2004 și personalului de instruire al INM angajat cu normă întreagă, pe baza unei interpretări eronate privind atribuțiile formatorului cu normă întreagă.

- Măsura de la pct.II.3 – instanța de fond a ignorat nota de fundamentare ce a stat la baza adoptării HG nr.694/1998 și a actelor normative succesive, în care se menționează neechivoc destinația imobilului situat în București str. Dimitrie Pompei nr.5, apreciind în mod eronat că nu a existat o bază legală pentru utilizarea acestui imobil drept cămin pentru auditorii de justiție.

- Măsura de la pct.II.4 – sintagma „*prin INM*” inserată în textele art.13 și art.33 alin.(2) din Legea nr.303/2004 a fost interpretată în mod restrictiv, atribuțiile de natură organizatorică stabilite în sarcina INM prin regulamentele ce reglementează concursurile de admitere la INM și în magistratură, nefiind stabilite în mod limitativ.

- Măsura de la pct.I.12 – serviciile care ar trebui asigurate în cadrul centrului de cazare Giroc, în regim hotelier, magistraților participanți la sesiunile de formare ar fi sensibil egale cu cele pe care le-ar presupune cazarea acestora în hoteluri, astfel că atribuirea unei asemenea destinații imobilului nu ar determina în nici un caz minimalizarea costurilor resurselor alocate activităților de formare, dimpotrivă, ar duce la efectuarea unor cheltuieli suplimentare.

4. Cererea de intervenție formulată de Consiliul Superior al Magistraturii

La data de 22.04.2014, CSM a formulat cerere de intervenție accesorie

în interesul recurentului-reclamant Institutul Național al Magistraturii, prin care a solicitat admiterea recursului formulat, casarea sentinței și, urmare a rejudecării în fond a litigiului, admiterea acțiunii și anularea în parte a Deciziei nr.XII/5/2013D1 a Curții de Conturi din data de 9.04.2013 cu privire la abaterea menționată la pct.12, respectiv abaterea menționată la pct.18 din raportul de control.

5. Procedura derulată în recurs

Raportul întocmit în cauză, în condițiile art.493 alin.(2) și (3) din Noul Cod de procedură civilă a fost analizat în completul filtru, fiind comunicat părților în baza încheierii de ședință din data de 6.02.2015, în conformitate cu dispozițiile art.493 alin.(4) din Noul Cod procedură civilă.

Prin Încheierea din data de 3.04.2015, completul filtru a constatat, în acord cu raportul întocmit în cauză, că recursul declarat este admisibil în principiu, în temeiul art.493 alin.(7) din Noul Cod de procedură civilă, fixând termen de judecată pe fond a acestuia.

La termenul din data de 26.06.2015 a fost admisă în principiu cererea de intervenție accesorie formulată de CSM în favoarea recurentului INM, în cauză fiind întrunite condițiile prevăzute de art.63 Cod procedură civilă.

II. Considerentele Înaltei Curți asupra recursului

Examinând cauza prin prisma criticilor formulate de recurentul-reclamant, Înalta Curte constată că motivul de casare prevăzut de art.488 alin.1 pct.8 Cod procedură civilă, nu este fondat.

Obiectul disputei judiciare constă în cele șase abateri financiare constatate prin Decizia nr.XII/5/2013/D1 emisă de Curtea de Conturi a României menținute prin Încheierea nr.18/ 11.06.2013 de soluționare a contestației administrative și anume:

- încălcarea prevederilor art.37¹ din Legea nr.303/2004 privind statutul magistraților conform căruia se acordă cheltuielile de transport numai pentru formarea continuă;

- achitarea salariilor personalului de instruire angajat cu normă întreagă fără ca acesta să fi prestat toate orele de instruire prevăzute de norma didactică;

- nerecuperarea de la auditorii de justiție a tuturor cheltuielilor ocazionate de cazarea în imobilul din București, sector 2, str. Dimitrie Pompei nr.5;

- angajarea, lichidarea, ordonanțarea și plata burselor auditorilor de justiție fără a avea la bază o decizie a ordonatorului de credite privind cuantumul acestor drepturi;

- angajarea, lichidarea, ordonanțarea și plata unor cheltuieli privind elaborarea unor subiecte pentru concursuri care nu trebuiau suportate din bugetul Institutului Național al Magistraturii, ci din bugetul CSM;

- principiile și practicile managementului INM nu au urmărit minimizarea costurilor resurselor alocate activității de formare continuă.

Instanța de fond a admis în parte acțiunea recurentei-reclamante cu consecința anulării în parte a constatării de la pct.19 din Raportul de control nr.1018/ 11.03.2013, constatarea nr.10 și măsura dispusă la pct.II.3. Decizia nr.XII/5/2013/D1 din 9.04.2013, în sensul că între cheltuielile ocazionate de cazarea auditorilor de justiție în imobilul din București, sector 2, str. Dimitrie Pompei nr.5, ce se impune a fi recuperate de la aceștia, nu se regăsesc cele cu serviciile de pază a imobilului și cheltuielile cu curățenia generală. A fost respinsă în rest acțiunea.

Instanța de control judiciar, după efectuarea propriei evaluări asupra elementelor de fapt și de drept ale cauzei constată că soluția judecătorului fondului reflectă interpretarea și aplicarea corectă

a normelor juridice incidente cauzei, fiind motivată logic și convingător, cu respectarea cerințelor art.425 alin.1 lit.b) din Codul de procedură civilă, atât în ceea ce privește cererea de suspendare a executării, cât și referitor la chestiunile de fond.

Referitor la legalitatea măsurilor depuse prin decizie și a constatărilor din raportul de control, Înalta Curte reține următoarele:

• Constatarea nr.17 din raport, respectiv 8 din decizie, a constatat în decontarea cheltuielilor de transport personalului de instruire care a participat la cursuri de formare inițială, contrar prevederilor legale, autoritatea pârâtă indicând în acest caz încălcarea următoarelor dispoziții legale: art.37¹ din Legea nr.303/2004 privind statutul magistraților; art.14 din Legea nr.500/2002 privind finanțele publice; art.5 alin.1 din O.G. nr.119/1999 privind controlul intern și controlul financiar preventiv; pct.1, Anexa 1 la Ordinul MFP nr.1792/2002 pentru aprobarea Normelor Metodologice privind angajarea, lichidarea, ordonanțarea și plata cheltuielilor instituțiilor publice.

S-a menționat că persoanele care au susținut aceste cursuri în cadrul formării inițiale nu aveau un angajament legal, încheiat cu INM.

Pentru înlăturarea abaterii la pct.II.1 din decizie s-a dispus ca măsură, stabilirea întinderii prejudiciului creat INM prin decontarea cheltuielilor de transport personalului de instruire care a participat la cursuri de formare inițială, precum și luarea măsurilor ce se impun pentru recuperarea acestora.

Potrivit disp.art.37¹ alin.4 din Legea nr.303/2004 privind statutul magistraților se suportă din bugetul INM doar cheltuielile cu transportul personalului de instruire participant la activități de formare continuă organizate de INM.

În aceste condiții, decontarea cheltuielilor de transport pentru personalul

de instruire care a participat la activități de formare inițială contravine dispozițiilor legale menționate, cât și prevederilor art.14 – Reguli privind cheltuielile bugetare și Legea nr.500/2002 privind finanțele publice.

În mod corect, în ceea ce privește această abatere, prima instanță a validat concluzia autorității emitente, teza recurente-reclamante în sensul că „decontarea cheltuielilor de transport pentru formatorii implicați în cadrul procesului de formare inițială se impune nu numai ca soluție de echitate în raport cu cei folosiți în cadrul procesului de formare continuă dar și în beneficiul actului de formare”, neavând suport legal.

Nici susținerea recurente în sensul că anterior, cu ocazia altor controale efectuate de autoritatea pârâtă nu a fost reținută o astfel de neregulă, nu poate conduce la constatarea nelegalității actelor atacate, atâta timp cât măsura dispusă este pe deplin fundamentată, în raport de cadrul normativ aplicabil.

Concluzionând, Înalta Curte constată că dispozițiile art.37¹ alin.4 din Legea nr.303/2004, stabilesc în mod clar, neechivoc, sfera persoanelor pentru care se asigură decontarea cheltuielilor de transport din bugetul INM, respectiv formatorii implicați în activitatea de formare profesională continuă.

• Constatarea nr.2.1. din raport, respectiv nr.9 din decizie a vizat „achitarea de salarii personalului de instruire angajat cu normă întreagă, fără ca acesta să fi prestat toate orele de instruire prevăzute în norma didactică. A fost dispusă în sarcina recurente-reclamante măsura prevăzută la pct.II.1 din decizie, anume stabilirea întinderii prejudiciului creat INM prin abaterea constatată și dispunerea de măsuri în vederea recuperării acestuia.

Potrivit disp.art.108 alin.2 din Legea nr.304/2004, Institutul Național al Magistraturii poate folosi, în condițiile legii, cadre

didactice din învățământul juridic superior acreditat potrivit legii, alți specialiști români și străini, precum și personal de specialitate juridică prevăzut la art.87 alin.1 din Legea nr.303/2004 pentru desfășurarea procesului de formare profesională.

Salarizarea acestora se face potrivit alin.2 al articolului menționat prin raportare la norma didactică stabilită conform art.80 alin.(2) din Legea nr.128/1997 privind statutul personalului didactic.

Pe de altă parte, în cuprinsul fișei postului aferent persoanei identificată la poziția 5 statul de plată întocmit pentru luna iunie 2012, se identifică următoarea activitate normată: „(...) susținută de cursuri și seminarii în limita a 15 ore convenționale pe săptămână în cadrul activităților de formare inițială, continuă și descentralizată”.

Or, din verificările efectuate a rezultat că activitatea de instruire desfășurată de persoana pentru care echipa de control a analizat cuantumul drepturilor salariale aferente lunii iunie 2012 a constat în: ore de curs susținute la disciplina *Drept comercial – 12.06.2012*, între orele 8-9.30; ore de examen la disciplina *Drept comercial – 4 ore*; în timp ce orele de seminar nu au fost susținute de profesorul în cauză, ci de 8 formatori colaboratori pentru care INM a efectuat plata cu ora.

Rezultă că, deși drepturile salariale au fost achitate în întregime pentru persoana respectivă, ceea ce ar fi presupus efectuarea în întregime a normei didactice, în realitate au fost efectiv prestate 5,5 ore de activitate.

În aceste condiții în mod corect, pentru înlăturarea abaterii de la legalitate și regularitate, la pct.II.2 din decizie s-a dispus stabilirea întinderii prejudiciului creat INM prin plata unor ore neprestate de personalul de instruire angajat cu normă întreagă și dispunerea de măsuri în vederea recuperării acestuia.

Instanța de fond a înlăturat judicios susținerea recurentului-reclamant INM referitoare la „lipsa unei dispoziții legale conform căreia profesorul universitar care desfășoară activitate de formator cu normă întreagă la INM trebuie să presteze un număr de ore corespunzător normei didactice din învățământul superior”, deși chiar recurenta este cea care, stabilind atribuțiile postului (conform fișei postului), a interpretat sintagma „în condițiile legii” din cuprinsul art.108 alin.(2) din Legea nr.304/2004, în sensul aplicării dispozițiilor referitoare la norma didactică prevăzută de art.80 alin.(2) din Legea nr.128/1997 privind statutul personalului didactic.

În contextul menționat, având în vedere că cele contestate, respectiv susținerea a doar 1,5 ore de curs și nicio oră de seminar nu au fost contestate de recurentă, este greu de crezut că respectiva persoană a cărei activitate a fost analizată, a desfășurat activități premergătoare, de pregătire a respectivelor cursuri.

Chiar și în situația în care activitățile desfășurate de un titular de disciplină nu se rezumă doar la susținerea cursurilor și seminariilor, ci presupune și o activitate premergătoare, de pregătire a acestora, cu privire la analiza evoluției legislației interne și europene, identificarea aspectelor de practică unitară la nivel european, aceste activități se impune a fi desfășurate în strânsă legătură cu atribuțiile principale stabilite prin fișa postului, anume predarea de cursuri și susținerea de seminarii, care în cazul de față au fost îndeplinite de personal de instruire care a fost remunerat în sistemul plății cu ora.

• Constatarea nr.19 din raport, respectiv nr.10 din decizie vizează recuperarea de la auditorii de justiție a tuturor costurilor ocazionate de cazarea acestora în imobilul din București, sector 2, str. Dimitrie Pompei nr.5, autoritatea pârâtă

dispunând prin măsura II.3, stabilirea întinderii prejudiciului creat INM și luarea măsurilor ce se impun pentru recuperarea acestuia.

Autoritatea intimată a reținut că recurenta a efectuat în perioada ianuarie – septembrie 2012 cheltuieli cu cazarea auditorilor de justiție, deși nu există o reglementare legală care să consacre dreptul auditorilor de justiție și obligația corelativă a INM referitor la asigurarea cazării în spațiul aflat în folosința INM.

Prin Hotărârea nr.16/ 27.09.2011 emisă de Consiliul Științific din cadrul INM – art.3, s-au prevăzut următoarele: „Cheltuielile de cazare individuale, lunare, se determină ca și cotă-parte din totalul cheltuielilor cu utilitățile, precum și alte cheltuieli de întreținere potrivit facturilor fiscale emise de terți în baza contractelor încheiate de INM pentru energie electrică, gaze naturale, apă, servicii de curățenie curentă în spații comune, servicii de salubritate. Cheltuielile individuale se calculează și se achită lunar prin reținerea sumelor în statul de plată din drepturile salariale ale auditorilor beneficiari de cazare”.

Din verificarea contractelor încheiate de recurentul-reclamant, din care rezultă obligațiile de plată ale acestuia legate de întreținerea imobilului situat în București, sector 2, str. Dionisie Pompei, echipa de control a constatat că s-au înregistrat cheltuieli aferente cazării auditorilor de justiție, altele decât cele menționate expres în Hotărârea nr.16/2011 a Consiliului Științific din cadrul INM și a căror recuperare de la auditorii de justiție nu a fost realizată.

Recurentul-reclamant nu contestă efectuarea acestor cheltuieli și împrejurarea că nu au fost recuperate, însă susține că o parte din cheltuieli, respectiv cele cu asistența informatică au fost efectuate pentru asigurarea accesului la resursele informaționale electronice a auditorilor de justiție, iar cealaltă parte

efectuată cu salarizarea fochiștilor îi revenea în calitate de titular al dreptului de folosință, calitate în care îi revine obligația de a conserva și menține imobilul în stare bună.

Înalta Curte reține că tocmai aceste argumente vin în sprijinul constatărilor Curții de Conturi, constatări la care a achiesat și judecătorul fondului, în sensul că aceste cheltuieli (cu asistență informatică și a celor cu salarizarea fochiștilor), fiind strâns legate de folosința imobilului de către auditori cad în sarcina acestora și se impun a fi recuperate de către recurentul INM.

În acest context, rezultă cu evidentă că INM a efectuat cheltuieli legate de cazarea auditorilor de justiție, activitate ce nu are legătură cu scopul, obiectivele și atribuțiile prevăzute de actele normative de înființare și funcționare și care nu au fost introduse în „cheltuielile de cazare individuale lunare” pentru a fi achitate de către auditorii de justiție.

În plus, nicio reglementare legală nu prevede suportarea de la bugetul de stat a cheltuielilor cu cazarea auditorilor de justiție, astfel că se impune recuperarea acestora de la auditorii de justiție care au beneficiat de cazare în imobilul din str. D. Pompei nr.5, sector 2, București.

- Constatarea nr.18 din raport, respectiv nr.12 din decizie vizează angajarea, lichidarea, ordonanțarea și plata unor cheltuieli privind elaborarea de subiecte pentru concursuri care nu trebuiau suportate de la bugetul INM, ci din bugetul CSM, măsură adoptată la pct.II.4 din decizie constând în stabilirea sumelor suportate nelegal de către INM pentru elaborarea subiectelor pentru testul-grilă de verificare a raționamentului logic pentru concursurile de admitere în INM și în magistratură, precum și a dobânzilor aferente și efectuarea demersurilor pentru recuperarea acestora și virarea la bugetul de stat.

Înalta Curte reține că potrivit art.10, 11 din Hotărârea Plenului CSM nr.439/2006

pentru aprobarea Regulamentului privind concursul de admitere și examenul de absolvire a INM atribuțiile de elaborare a subiectelor pentru testele-grilă de verificare a raționamentului logic aparțin comisiilor de elaborare a subiectelor aprobate de către CSM cu ocazia organizării concursurilor de admitere în INM și în magistratură.

Este adevărat că, potrivit disp.art.13 din Legea nr.303/2004, admiterea în magistratură și formarea profesională inițială în vederea ocupării funcției de judecător și procuror se realizează prin INM, iar art.33 alin.2 din același act normativ prevede că pentru admiterea în magistratură a persoanelor cu vechime în specialitate de 5 ani, concursul se organizează de Consiliul Superior al Magistraturii prin Institutul Național al Magistraturii.

Însă, conținutul sintagmei „*prin INM*”, contrar susținerilor recurentului-reclamant, nu conduce la concluzia că această autoritate suportă cheltuielile ocazionate de organizarea respectivelor concursuri și examene.

Un argument în plus în sprijinul concluziilor echipei de control este și acela că taxa de înscriere la concurs al cărei quantum se stabilește conform art.4 alin.9 din Hotărârea nr.439/2006, respectiv art.3 alin.11 din Hotărârea nr.279/2012, prin hotărâre a CSM, în funcție de cheltuielile necesare pentru organizarea concursului, urmează a se vira la CSM prin ordin de plată.

Astfel cum se arată și în raportul întocmit de pârâtă, potrivit art.1 și 2 din HG nr.183/2005 privind înființarea pe lângă CSM a unei activități finanțate integral din venituri proprii activitatea de organizare a concursurilor de admitere în INM și magistratură este finanțată din veniturile proprii ale CSM.

În consecință, în mod corect a apreciat autoritatea pârâtă că efectuarea de către INM a cheltuielilor privind elaborarea de

subiecte pentru concursurile menționate mai sus este nelegală, întrucât potrivit cadrului normativ aplicabil, acestea nu puteau fi suportate din bugetul INM.

Împrejurarea că au fost încheiate contracte de colaborate în scopul elaborării unei baze de date cu subiectele pentru concursurile de admitere, nu sunt de natură a schimba soluția cu privire la nelegalitatea efectuării respectivelor cheltuieli, atâta timp cât acestea sunt strict legate de testul de verificare a raționamentului logic ca probă a concursurilor de admitere în INM și de admitere în magistratură în legătură cu care nu are atribuții.

În concluzie, măsura dispusă de autoritatea intimată la pct.II.4 din Decizie, în sensul stabilirii sumelor suportate nelegal pentru elaborarea subiectelor-grilă și de efectuare a demersurilor legale pentru recuperarea acestora este legală și temeinică.

• Constatatarea nr.22 din raport, respectiv nr.13 din decizie se referă la faptul că principiile și practicile managementului INM nu au urmărit minimizarea costurilor resurselor alocate activității de formare continuă, măsura dispusă la pct.I.12 din decizie constând în efectuarea unei analize economice și luarea măsurilor ce se impun, în așa fel încât să se asigure respectarea principiilor economicității, eficienței și eficacității în utilizarea resurselor patrimoniului public al statului dat în folosința INM.

Echipa de control a imputat recurentului-reclamant faptul că în anul 2012, deși a avut în folosință imobilul situat în comuna Giroc, județul Timiș, l-a utilizat doar 85 zile, în schimb a organizat o serie de activități de formare continuă finanțate de la bugetul de stat în alte localități și pentru care a înregistrat cheltuieli cu cazarea la unități hoteliere de 3 stele și la centre aparținând altor entități.

De asemenea, pentru imobilul situat în București str. D. Pompei nr.5, transmis

în administrarea CSM pentru Institutul Național al Magistraturii prin H.G. nr.1238/2011 s-a reținut că a fost utilizat de către recurentul-reclamant pentru cazarea auditorilor de justiție.

Situația de fapt nu este contestată, însă recurentul-reclamant se apără în sensul că utilizarea centrului de la Giroc ar minimiza doar aparent costurile formării continue, în realitate acoperirea costurilor de transport din alte regiuni ale țării, precum și asigurarea pentru magistrați a serviciilor în regim hotelier ar conduce la aceleași costuri cu cele determinate de cazarea acestora în hoteluri.

Suținerea recurentului nu poate fi reținută în cauză, având în vedere că INM nu suportă contravaloarea transportului participanților la activitățile de formare continuă, acestea revenind în sarcina instituțiilor unde îndeplinesc funcția de bază, conform art.37¹ alin.3 din Legea nr.303/2004.

În aceste condiții, măsura dispusă în sarcina recurentului-reclamant, în sensul efectuării unei analize economice și luarea măsurilor ce se impun pentru asigurarea respectării principiilor economicității și eficienței în utilizarea resurselor patrimoniului public al statului dat în folosința INM, este legală și temeinică.

Având în vedere toate considerentele de mai sus, care conduc la concluzia că în ceea ce privește fondul cauzei, soluția primei instanțe este legală și temeinică, nefiind susceptibilă de critici potrivit art.20(3) din Legea nr.554/2004 sau art.488 din Codul de procedură civilă, Înalta Curte constată că examinarea motivelor referitoare la suspendarea executării actelor administrative a devenit inutilă, aceasta fiind o măsură temporară care poate dura până la soluționarea irevocabilă a acțiunii în anulare, conform art.15 alin.(1) din Legea nr.554/2004.

Prin urmare, în temeiul art.496 din Codul de procedură civilă, va fi respins

recursul ca nefondat, respingând în consecință și cererea de intervenție accesorie în favoarea recurentului, formulată de Consiliul Superior al Magistraturii.

*Rubrică realizată de
judecător Dragoș Călin,
Curtea de Apel București
și
judecător Paula Andrada Coțovanu,
inspector judiciar, Inspekția Judiciară*